

MAGYAR NŐK LAPJA

II. EVFOLYAM 17. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1940 JÜN. 10.

Foto: Veres Budapest V. Dorottya-u. 1.

ILONA, MARGIT ÉS ANNA-TERÉZIA FÖHERCEGNŐK

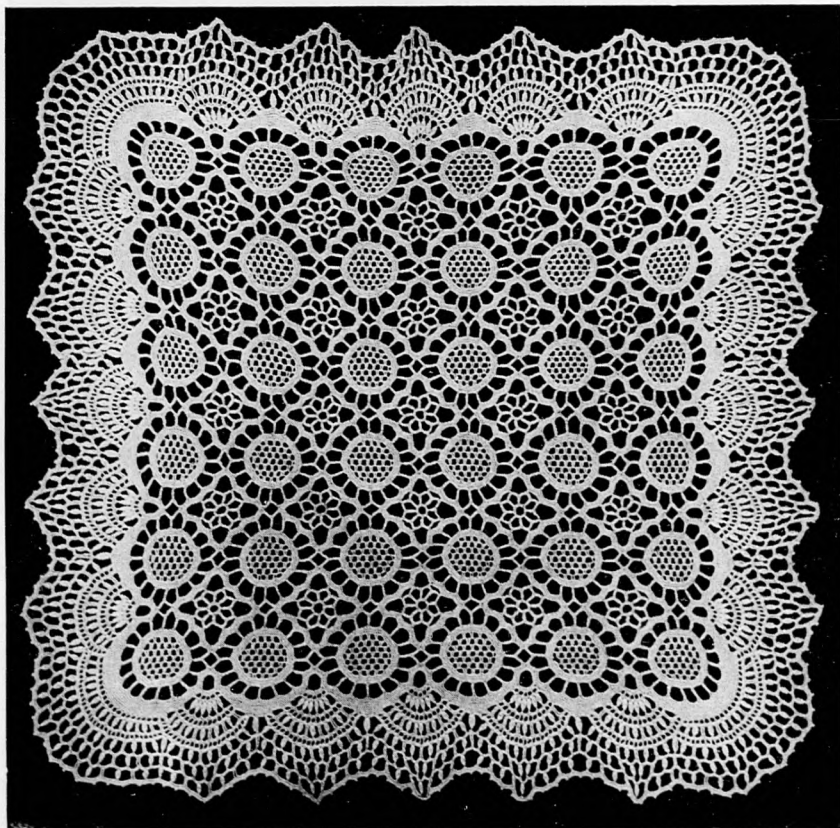

Kötött játszóruha és kabátka.

Leírása kézimunkarovatunkban

Fonalak, hímzőselymek, függönyök, függönyanyagok, terítők készen és előrajzolva, különleges fürdőruhafonalak, beszerezhetők a MUL Kézimunkaboltban. Budapest, VI. kerület, Teréz-körút 6. szám. Telefon: 12-13-19
GYERMEKJÁTÉKOK DÚS VÁLASZTÉKBAN KAPHATÓK

Horgolt terítő. Terv.: Kozcsa Mihályné. Leírása kézimunkarovatunkban

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 17. SZÁM

BUDAPEST, 1940 JÚNIUS 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előrajtot kézimunkával együtt, 24 P. félévre 12 P. negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

S Z E R K E S Z T I

P A P P J E N Ő

országban: egész évre 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

BÚCSÚ AZ ISKOLÁTÓL

Irta Izsák-Gyarmathy László

Június elején vannak a vizsgák. A tanterem ablakára csúszik a napfény, szikrázik és sístereg, egy pillanatra azt lehet hinni, hogy megolvad az üveg. Az egész osztály arra fordul. A tanár beszél:

— Az asszír kultúra tudvalevően...

Megáll, senki sem figyel reá, s ő is a ragyogó ablakra tekint. Egy percig szünetet tart. Mire gondol? ... Nem, bizonyosan nem az ásatag asszír kultúrára, hanem erre a nyárra itt, amely szikrázva belesüt az emberbe és újra búcsúzni kell egy osztálytól. A teremben a felzavart por finom szemcséi szállnak a becsapó napsugár-szalagban; a fiatal sereg türelmetlenül csavarja fejét, makacs, ugráskész inakkal ülnek a padokban és valami rejtett ordítás feszül a levegőben. A szemekben már egy távoli, nyári folyópart kalandja fénylik előre. A tanár, aki egész évben szekundáztatta a fiúkat, most meglátja szemükben ezt a mohó, villanyos tartalmat és megérzi: ők, a tanítványok az erősebbek, ők tudnak többet, a fiatalságot tudják.

A leányiskolák is mily nyugtalanok e napokban! A padban nyakuk szelőd, gyengéd tartásával ülnek a növendékek, bájosan néznek a tanárnőre, szinte bővölik őztekintetükkel, csak közben, a pad alatt küldenek ravasz kezekkel egymásnak kis papírdarabon üzenetet: «Téged hova visznek a nyáron? ...»

A tízperces szünetben az iskolák körül tudományoktól elnehezült fejű nebulók rögjék a kifilt. S némely lányok között, akik már tüzet fogtak a tánciskolai szerelemre, érzelmes, szirupos öngyilkos-hangulat terjed, amely sosem végződik halállal, ellenben csodálatosan megbékül a vakáció izletes és bő kosztolásában.

A vizsgákra szakállas, idős és szikár főigazgatók érkeznek, csikos fekete nadrágban. Bizalmatlanul hunyorítanak az osztályra, hangjuk idegen, öblös és elszánt kíváncsisággal utoljára megizzasztják az ünneplőruhás fiatalokat a zászlokkal és virágokkal felékesített termekben. Aztán csengetnek, pánikszerűen minden felbomlik, az osztály megvadul. Egymást ütik, a padok tetején rohannak, valami vad szertartással megcsúfolják a nagytáblát és földhöz verik a kék bekötőpapírba burkolt könyveket. Felrobbant ez az ifjúság, amelyet tíz hónapig deklinalni tanítottak és kottára énekelni, az most kitör, mint az idomított kölyökpárducokból az őserdő átka. Az öreg, szigorú és pedáns tanárok menekülnek e szabálytalan cselekmények színhelyéről, de a park vastag fáin mögül fülüket hegyezik és emlékezőn, érzelmesen visszaesnek a vandál csatajai felé.

A tinta- és viaszosvászonterkép-szagú tanteremekben lázasan szíjazzák össze könyveiket. Búcsúzni is szeretnének egymástól, de ehhez nem értenek; s zavarukban a legszelídebb fajtájú diákok is inkább orditoznak. Aztán kirobannak a folyosókra; ezeknek a gimnáziumi kőfolyosóknak — úgy-e, emlékeznek? — külön, sajátos mézszénfüst- és porszaguk van... A ligeten át szalad a levezgázott diák, hátát csapkodja az összeszajszajzott rajztábla és könyvek. («Liget»... bocsnátot kérek, de magam csak a vidéki iskolákról szeretek beszélni, mert úgy hiszem, a kis mezővárosok intézetébe elküldött anyátlan, magános diákságnak van még ma is olyféle édes-bönd nagyenyedi-két-fűzfás kalandja.) A gimnázium palotáját körülölelő liget fáin között úgy tűz a júniusi nap, hogy már nem lehet bírni. A diák futásban mégis megáll a ligetnél. Megizzadt, a feje tele van különböző gondolatokkal: blikkerekkel, afrikai mellékfolyókkal, porzós növények nevével. Stietne az internátusba, hogy őszegymöszölje utazókosarába a vonat indulásig holmijait, a nem működő, de valódi revolvert s más titkos és romantikus értékeket, — mégis megáll és visszanéz az iskolára. Valami hűzza a lelkét a zsvajnos, nagy barna épület felé. Sápadt a kis arca, lampos, bozontos a haja, rövidnadrágos kék ruhája pecsétes, apró sárga félcipője fakó és rücskös a futballtól. All a rekkenő fényben a gyerek, nehéz a lelke és nem tudja, miért? A bánatok, érzelmek ilyenkor még szűzek és értelmetlenek: talán ez a tiika a gyermekkor örökké visszahozhatóan varázsának...

Összecsomagolja ruháit, fűzeteit, utoljára óvatosan még hoz a kútról ivóvizet a szobaparanacsokának, aki az év folyamán néhányszor megpofozta. És repedésig megrakott, otromba gyékénykosarát emelve megy a vonathoz. Elővigyázatosan és kíváncsian utazik, meleg lesz a szíve, mikor arra gondol, hogy otthon az anyja

várja az állomáson. Sokszor megkérdezi a kaluzt, nehogy elszalassza az állomást, s gyakran aggódva megtekintí a kosarát, megvan-e még?... Örül s kicsit fáj a szíve: amilyen az élet később is, örökké.

S jaj, keservesen utazik el a nagyobb diák, aki egy szerelmet hagy hátra a diákvárosban. Szakad a szíve, mikor felszáll a vonatra és egyedül csak az otthoni, alkonyati tennisztékokat követő fejessaladás vacsorák gondolatában engesztelődik meg... És ti, érettségiző diákok és diáklányok, akik június végéig is visszamaradtok a kihalt internátusban, mint valami kalóztársaság! A kánikulában vízborogatással a homlokotokon tanultok, hogy a legzűfoltabb műveltség vizsgájával végleg elszakadjatok a gyermekkortól s megkezdjétek az életet, ezt a másikat, melyben nincs többé «tíz perc szünet». Tudjátok, mi az, elhagyni az iskolát, ezt az izgalom, önfeledt nyolc évet, amelyet a szülők fizetnek és minden percét önkényesen ti töltitek ki bolondos, csibész, édesen meggondolatlan és ostobán érzelmes gyerekfantáziáttal?... Tudjátok, milyen felelőtlen, nagyszerű és győzhetetlen mesefigurák voltatok eddig?... Nem tudjátok. Féltek a tanártól? De a tanár a végén, legkésőbb az ősz, melabús pótvizsgán, mindig megbocsátott. S akkor nyomban futballoztatok, elismerő csókot kaptatok a szülőktől és biciklit. Minden a tiétek volt. S hogy mennyire fáj a szívetek pont az érettségire való készülés idejében egy szerelemtől?... Hígyjétek el, fardatan és megverten bizonyítom, ezek a szerelmek csak tűnő édes fájdalommal csókolják meg a szívet s inkább arra jók, hogy széppé, érzékenyvé tegyék az alkonyati sétákat, vagy sóhajtozóbbá a diákalmokat. Leérettségiztetek?... Öröm lobog a családban, új, «nagys» ruhákat kaptok, mohón utaztok nyaralni, végre «szabadok vagytok»?... Mennyire féltetek benneteket... nagyon vigyázatok, valami kezdődik most, valami váratlan és bizonytalan idő, amelyben nem lesznek pótvizsgák. Talán jobb lesz a koszt, mint a menzán, de sokszor mégsem ízlik úgy. S ezentúl már kegyetlenül kezdenek fájni az új szerelmek, mintha egyetlen seb lenne a szívetek. Vigyázatok! Csak azt tanácsolhatom: próbáljátok alázatosan kicsit diáknak megmaradni, mert borzasztó nagy az új tananyag, az élet, s többé nem lehet vizsgázni belőle, — csak élni kell.

Az unoka beszél Jókai jóságáról

Irtta Feszty Masa

Mindennel inkább lehetne vádolni engem, mint azzal, hogy kihasználok szerencsés születésem véletlenjét és sokat beszélek az őseimről. Túl szent nekem az emléük. Csak nagy percekben, nagyon nagy benyomások hatása alatt merem azt megbolygatni.

Mint riadt madárcsalád az égő erdőben, úgy bujunk össze mi, a kis magyar haza gyermekei Istent kérve, ostromolva, hogy ne rombolja széjjel a mi kis fészketünk is. Ebben a minden emberi fantáziát túlhaladó világégésben menekülök az ő szelid, jóságos kék szemeihez. Olyan jól esik legalább pár percig áztatni magunkat és elhinni, hogy volt valaha szeretet, jóság, béke.

Kevés földi ember állott oly közel a természethez, mint ő. Nemcsak azért, mert szeretete. Sokan szeretik a virágot, állatot. De közte s a természet között volt valami olyan különös kapocs, ami szinte csodákat váltott ki.

Anyám szokta mesélni, néha még a lélegzete is elállt a bámulattól: lekonyult, hervadni induló virágok, frissek, üdék lettek Jókai kezének az érintésétől. Volt egy májusfa a kertjében, melyeknek mindig elszáradt egy ága, ahányszor nagyon beteg volt, halála után pedig egészen kipusztult az egész fa. A mókusok, madarak értették a nyelvét. A Svábhegy fáiának összes lakói személyes barátai voltak. Ami legkülönösebb: még a vad fülemilék is nemcsak hogy feleltek hívására, de maguktól jöttek segítségért kiabálni ablaka alá, ha kis fészketük macska, vagy ragadozó madár fenyegette. A szinte csodákban számító, való állatmesék legszebbike temetésén történt. A kerepesi temetőben ezer és ezer ember, szónokló férfiak, siró nők, kocsik, lovak, tolongás közepette sűrű embertömegben, a fülemilék apjának koporsója mellett bokron megszólalt a madarak legvadabbika s kis zívének egész melegével, torka szakadtából, mintha minden lármát túl akarna fűtyülni, egész nemzetsége nevében búcsúztatta, siratta legjobb barátjukat, védelmezőjüket...

A 70 éves zseni és köztém, a 3—4 éves gyermek között is titokteljes volt a viszony.

Reggeli után a virágokertet barangoltuk be. Minden szál rózsát megvizsgáltunk: mennyit fejlődött tegnap óta? Mentünk a baromfudvarba. Mentünk etetni kis tengerimalacainkat. Mindent együtt csináltunk. Még viperát is öltünk egyszer.

Mintha tegnap történt volna, úgy emlékszem: a szőlő szerpentinútján sziszegve, ágaskodva jött felénk egy szürke kígyó. Nem ijedtem meg, meg akartam fogni. Nagypapa elrántott s úgy odasuhintott hozzá a vasvégű botjával, hogy menten szörnyet döglött. Elkzedtem bőgni, rettenetesen sajnáltam szegény kígyót. Csak akkor nyugodtam meg, mikor megmagyarázta, hogy csipésétől mindketten meghaltunk volna. Ezentúl hallatlanul csodáltam nagypapa botját. Meg voltam róla győződve, hogy annak varázsereje van.

Négyesztendőskoromban aztán mégis megingott az én örök boldogságban, nagypapa csodabotjában, Néró kutya hatalmában való hitem. Egy reggel nagy jövés-menés, hangos beszéd, sírásra ébredtem. Az én drága Katkám is vörös szemekkel jött mosdatni és öltöztetni. Nem mertem kérdezősködni, csak belülről szepegtem.

— Öltözzék fel Masikám, szép ruhát vegyen fel, mert elutazik Nagypapa, el kell búcsúzni tőle...

Megnyugodtam. Elutazik Nagypapa. Majd visszajön! Sokszor elutazott már!

De aztán lehozták a mi málháinkat is. — Elutaznak Masikám maguk is — mondta sírva Katka. — Messze, Olaszországba.

— És nagypapa?

— Ó majd utánuk megy, de maguknak rögtön kell utazniok, mert a mamája beteg és csak Firenzében fog meggyógyulni.

Mama beteg... Mi az, hogy beteg? Neki is a torka fáj? mint nekem szokott? De akkor a jó Demjánovich doktor bácsi miért nem ad neki mandulátjejt? Miért a tüdejét, szívét vizsgálja? Ott is lehet beteg valaki? — Mi annak a vége, ha valaki beteg? Vagy annak nincs is vége és mindig ilyen szomorú, sápadt lesz az én mamám?

Ezer kérdés és senki sem felel rá. Csak pakkolnak, búcsúzkodnak, sírnak.

Engem mindenki még jobban szeret, de olyan furcsán, sajnálkozva. Mindenkinek könnyes lesz a szeme, ha rá néz...

Nem! Nem akarok elmenni! Nem akarom itthagyni édes gyerekszobámat. Katkát, Nérót, Gyulát! Addig pedig egyáltalában egy tapodtat sem megyek, amíg nagypapát nem hozzák vissza. S mint kis állat a viharban, tűzveszélyben, nem tudja miért, csak fél, szűkül, vonít... keserves zokogásba kezdtem.

Hiába volt minden. Vonathat ültettek. — Ne sírjál Masikám — csókolgatott mama —, nem soká maradunk.

De akkor már nem hittem. Abban az órában, amikor mégis be kellett ülni abba a prűszkölő szörnyetegbe, abban az órában feketételt be boldog kis lelkembe először az a sejtés: vannak mégis bajok a világon, bajok, amiken nem tud segíteni a csodabot, amiket nem tud elugtatni a Néró kutya, bajok, furcsa fekete felhők, amiknek a nevét még csak sokkal később tanultam meg: tragédia, fájdalom, örök búcsú, halál...

Azontúl egészen másképp néztem a felnőttekre. Nem azzal a vak bizalommal, de valami gyanakvó félelemmel... Jaj, mikor fognak megint úgy sírni? Mikor lesz megint oly furcsa nap? S mikor adják vissza nekem az én nagypapámat? Mindig azt mondják, holnap, holnap és azóta mennyi holnap eltelt és én hiába várok, hiába, hiába...

És aztán mégis visszajött hozzám hosszú évek múlva akkor, mikor elkezdtem olvasni a könyveit.

Visszajött, hogy mellettem maradjon életem végéig.

Nem hozta vissza a gyermekkor boldogságát, — de hozott helyette valami mást: hozta az idealizmust.

Istene, s a valláson kívül ennek a harmonikusan szép gyermekkorunk s a később tőle kapott idealizmusnak köszönhetem, hogy nagyon küzdelmes, megpróbáltatásokkal teli életem után még ma is, öszülő fejjel, lélekben oly vidám és ruganyos maradtam.

Annak a jótékony hatásnak, amit ő a fejlődő lelkekre gyakorolt, én, mondhatnám, bizonyos tekintetben tükrök vagyok. Hányszor, de hányszor történik, különösen vidéken, hogy arra a szóra: Jókai unokája, öreg emberek, asszonyok sírva mesélik, milyen nemestítő hatással volt rájuk Jókai fiatal korukban. Mennyi rossztól tartotta vissza s mennyi jóra serkentette őket. Berend Iván, Kárpáthy Zoltán s a többiek hősöket, aposto-

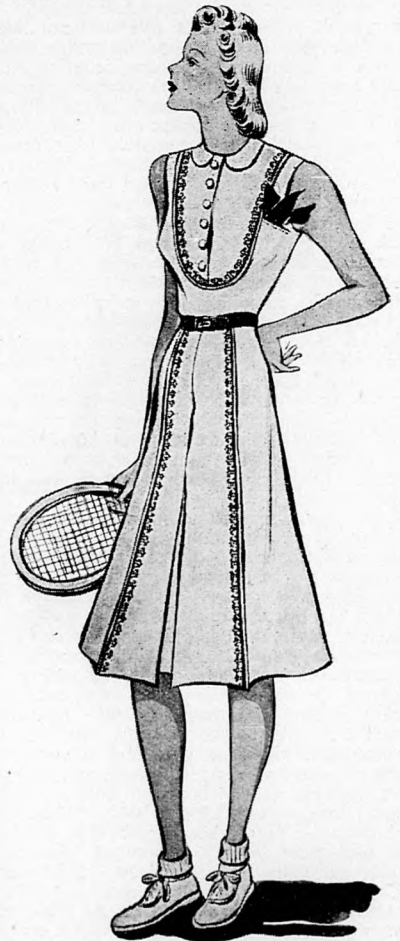
lokot neveltek. Könyvet írhatnak ezeknek a lelki megnyílásoknak, gyónásoknak a tömegéről.

Az orosz forradalmat is megálmodta, csak másképp. Ő Puskinnal, Zeneidával egy olyan szabadságharcot akart csináltatni Oroszországban, olyan tisztát, hősit, mint a mi március 15-énk volt.

Az új Kalevala véres napjai alatt mondhatnám nem volt óra, hogy ne gondoltam volna a „Szabadság a hó alatt” második kötetére.

Mennyi mindent megjósolt előre! A finn nők hősiességét, a finnek Szibériába hurcolását.

Ha tudnék finnül, — szeretném nekik elmondani: nemcsak mi, az élő testvérek szeretjük őket rajongva, de van egy magyar nagy halott barátjuk is, — aki, ha élne, — minden könyvénel szövegét írma most biztosan róluk. S mikor magam előtt látom a hontalanná vált, annyit szenvedett finn családokat, akik reszketve menekülnek a Jókai által oly szívettedően másként megálmodott szabad Oroszország előtt, — akkor kezembe veszem legkedvesebb könyvem második kötetét, fellapozom az utolsó fejezet utolsó oldalát s halkán, áhitattal, imádkozva olvasom el újra és újra, századok és ezredszer minden elnyomott nép legszebb, legszentebb örök vigasztalását, a „Szabadság a hó alatt” legutolsó mondatát: „A hó messze beteríti a vidéket, az utakat se látni. Szürke, ólomnehéz égmennezet borul a láthatárra. Minden elcsendesült. Hanem a mély hó alatt most is zöldül még valami, aminek a gyökere nem vész ki soha.”

Fehér vászon teniszruha, írásos hímmel

Bókay János

Szerelmes felköszöntő

Nem, ezt mégsem lehet: nem mehetek el egyetlen szó nélkül emellett az évforduló mellett. Ma éppen harminc éve, hogy megismerkedtünk. Pontosan emlékszem: a születésnapomon történt, azért tudom a dátumot. Harminc év, Istenem!... harmincéves barátság, harmincéves szerelmes viszony, harminc év együtt végzett munkája. El lehet ezt felejtani?... Hogy közben haragban voltam vele? Hogy szakítottam is vele néhány-szor? Nem számít. Tudtam, hogy ki fogok vele békülni. Éreztem, hogy nem tudok élni nélküle. És különben is, okkal, vagy ok nélkül, nem firtatom, sokan áskálódtak ellene. Ha csak rajta múlt volna!...

Hogy ártott nekem? Lehet. Hogy álnokul az életemre tört? Elhiszem róla ezt is. De én tudom, hogy olyankor, amikor minden és mindenki elhagyott, amikor egymagamban kellett megvívnom legnagyobb harcaimat, mellettem maradt hűségesen és segítségemre volt. Egyedül csak ő. Elkísért magános sétáimra, álmatlan éjszakákon mellettem virrasztott és velem álmodott az íróasztalom mellett, ha kellett sokszor hajnalig, bátorított, ösztökélt, vezette tollamat, összeforruva a képzeletemmel. Nem, ezt igazán nem lehet elfelejteni.

Pénzbe került, ez igaz, tengersok pénzbe. Mint minden szerelem. Veszélyeztette életemet. Én édes Istenem, minden nagy szenvedélyben van valami végzetes, van valami halálos. De bizonyos, hogy nélküle ma nem volnék az az ember, aki vagyok és nem bírtam volna ki mindazt, amit kibírtam.

Üdvözöllek, kedves! Gyöngéden üdvözöllek, én, aki naponta annyiszor tapasztottam rád ajkamat eltűnődő szemmel. Üdvözöllek haragot felejtve, a legőszintébb szívedel, te emberiség áldása, te emberiség átka: cigaretta!

Komolyra fordítva a szót: én csakugyan hiszem, hogy a modern ember, a modern élet abban a pillanatban született meg, amikor elszívták a földön az első cigarettát. A cigaretta, egyedül csak ő — és nem a gőz, és nem a villany, nem a telefon, nem a rádió, nem is a repülőgép, sem a tengeraltjáró — formálta ki, teremtette a mai embertípust: a mai kultúrebert, a mai idegembert.

A cigaretta új stílust teremtett — új stílust, amelyet a nemdohányzók okos, józan, óvatos, maradi csapatja is önkéntelenül átvett; új mozgásművészetet kreált: rövid, gyors kis mozdulatokat, az ujjak folytonos vibrálását, halk, bólogató fejjátékot, az ajk, a nyelv, a fogak folytonos aktivitását, ami élénken tartja az arcot, s eüzi róla a fáradt, petyhüdt, útott kifejezést.

Milyen remekül lehet cigarettázva hallgatni. Beszélj csak, kérlek (igaz ugyan, hogy egy árva szót sem értek az egészből), hiszen látod, milyen érdeklődve, milyen intelligens arccal hallgatlak, egy-egy nagyképű megállapításodra, sokatmondón, eltűnődve fujom magam elé a füstöt és utánanézek, mintha az általad fejtett problémán gondolkoznék, kicsit elbujtatom arcomat a füst mögé, idegességemet a hamutálcába való pöckölésbe fojtom, közbe se szólok, csak bólogatok néha, nagyokat szippantva, — fecsegj csak, kérlek, zavartalanul, én gondolatban messze járok, de cigarettázó maszkom megóv attól, hogy arcom elárulja, mennyire únlak, te ökör, vagy mennyire nem érdekel mindaz, amit te oly lelkesen magyarázol nekem. Keresztbevetem lábamat, hátradőlök a széken, cigarettázom és hallgatok, — mondd csak, nagyon érdekel.

Végzetes csapás ér, csalódtál barátodban, elhagyott a kedvesed, meghalt valakid. Törnél-zúznál fájdalomban, haragodban, kétségbeesésben, átkozódnál, lázadóznál, perbeszálnál Istenrel, — de hamar egy cigarettát, az ablak elé állsz, nagyot szippantasz, mélyen leszívod a füstöt a tüdődbe és kifujod magad elé, bámészan követed kanyargását: és időt nyersz. Már sokkal nyugodtabb vagy, túl vagy a krízisen. És jön a filozófia, a maga cinikus, gyógyító mondataival, tudod már, hogy ki fogod bírni, majd csak elviseled ezt is; ha nagyon fáj, megharapod a cigaretta kupakját és: gyereünk, éljünk tovább!

Berontanak a szobádba, fejdült arccal, számonkérnek tőled valamit. Biztosan keresztül-gázolna rajtad megbántott barátod, de te megtorpantod, kikökkented, megtöröd a lendületet: «Parancsolj egy cigarettát...» És ott ültök már ketten, esküdt ellenségek még egy pillanattal előbb, lehiggadva, békülésre hajlón, magyarázkodásra készen, a füst pókhálója vaianilyen finom, langyos közösséget von közétek s ha reszket is a haragot, már keresitek a megértést: „há, miért is haragszol?”

A szerelem banalitásán is sokat enyhít a cigaretta. Nem kell folyton triviális, elhasznált szavakkal megbántani a szavaktól irtózó, a szavakkal kifejezhetetlen, lehelletszerű érzést, ami a szerelem, nem kell folyton esetlen és erőtlenített csókokkal igazolnod, hogy szerelmes vagy csakugyan, ott ülhetsz szerelmesed mellett néma áhítattal és elbűvölve nézheted cigarettád kanyargó füstjén keresztül

megszéppült arcát: a csend felmelegszik, beszédes lesz, meghitt lesz, nem váltik kínessá, ott kigyózik néma fantáziája a füstben, nem szabad megtörni.

Mennyi mindent áthidal, mennyi mindent letompít, mennyi mindent megbocsát a füst! És az íróasztal mellett... Nem, erről nem beszélek... Ez túlságosan meghitt, ez túlságosan szép: fájdalom, furcsa, megfoghatatlan. Árulás volna, és talán póznak, hivalkodásnak is vennék, ha elmesélném, hogyan bontakoznak ki a füst ködében soha nem sejtett fantáziák, hogyan elevenednek meg benne hirtelen a reveláció erejével verőfényes igazságok, hogyan... Nem folytatom: az író ne beszéljen magáról.

És most idehallgass, cigaretta: köszöntelek, üdvözöllek, te örökjű csodaszert, te megunkhatatlan szerető, aki beloptad magad a mai ember tüdejébe, vérébe, agyába, idegeibe, hogy megnyíthtsd őt kicsit és mégis meggyorsítsd a ritmusát, hogy kihegyezze idegeit és kifestve képzeletét fogékonyabbá, megértőbbé tegyed az élet milliányi rejtelme, furcsasága, csodája iránt. Üdvözöllek melegen... és tiszteltetem az orvosomat!

...Mondd, te, aki ezt olvasod: megértés-e engem? Igazam van-e? Nem?... Fel vagy háborodva, mi? Vitatkozni kívánsz, meg akarod nekem mondani a magadét, össze akarsz teremteni... Várj csak... hol is a tárcám: kérlek, parancsolj egy cigarettát!

Tavaszi szél...

Egy félénk csökesdő sóhaj és megremeget száz friss levél, tavaszi szél... tavaszi szél...

És száll a felhő és lebeg, a csillagfény ragyog, mesél, tavaszi szél... tavaszi szél...

Ezüst sarló a hegy felett; a hold sajkája útra kél, tavaszi szél... tavaszi szél...

Megborzong a kék végtelen, valaki sír, valaki fél, tavaszi szél... tavaszi szél...

Bomlik a hús virágszirom, minden reszket és minden él, tavaszi szél... tavaszi szél...

Két kar kitárol és szívem megint örül, megint remél, tavaszi szél!... Tavaszi szél!...

Egy csók, egy dal, neked zenél hallod virág, szíromlevél, tavaszi szél! Tavaszi szél!...

Amon Ágnes

Jégrecsalt komédiások

IRTA CSURKA PÉTER

Öt koci vándorszínész. Az ötödikre a díszletek vannak felpakkolva, majdnem a sürgönyözna magasságáig.

Színész-trupp, a szépművés céhnek faluzó kultúrmadarai, akik az egyik toronytól a másikig repülnek, hogy a falvak nagyvendéglőiben olcsó pénzekért áldozatokat mutassanak be a szomszjas Tháliának. Székelyhegyen zsúfolt vendéglők előtt játszott a színtársulat négy álló estén át. Mindenki meg volt elégedve, bár a gázsit, melyet Zarándi direktor hatalmas krokodilbőr utánzatú tárcájában szorongatott az első kocsiiban, még senki sem kapta meg, de mielőst Ludasra érnek, ezen ügylet sokminden teendők közül elsősorban helyzetetett kilátásba.

Forró augusztusi nap volt. A Maros mellett vitt az országút, felfelé Gyergyónak. Zarándi direktor zsebkezdőjével törülgette gyöngyöző homlokát. Megállította a kocsi.

— Gyerekek! — szólt tikkadtan. — Fürödjünk meg!... Elő a fürdőtrikókat!...

Egy, kettő, leugráltak a kocsiokról. Oromváry, az ötletes főrendező a kellekesnek kiadta a parancsot, hogy színpalakat állítsanak fel a víz szélére, egyet a művésznőknek, egyet a művészeknek, egyet pedig a direktor és az ő számára külön. Tisztes távolban az öt fuvaros, öt keménynyakú székelygőbé szintén nekivetkőzött. Folyt a fürdőzés kedvesen, mulatságosan. Szentkirályin, a kövér komikuson mulatott mindenki, akinek nem léven fürdőtrikója, muzulmán köntösben, mezzel a fején lépett ki a sátorból, majd kifogta a kis mokány lovakat és egyenkint megúszatta a vízben. Mindenki Szentkirályin mulatott. Így történhetett aztán meg, hogy egy nyurga ürkinézésű alak észrevétel nélkül beosonhatott a direktor öltözőjébe és villámgyorsan kiemelte a direktor krokodilbőr tárcáját, melyben a társulat vagyona, gázsija feküdt. Kiemelte és odébbállt.

Már megindult az első koci, midőn a direktor elsápadt és egy szempillantás alatt az összes zsebeit kiforgatta.

— Te, Oromváry!... Irtóztató!... Eltűnt a pénztárcám!...

Rohantak vissza mindannyian a színpalok helyére. Főlkutatták az egész terepet, de bizony a tárcsa nem volt sehol.

— Nem láttatok valami idegent?...

— Úgy rémlik nekem naccságos úr, instállok — szólt az egyik gőbé —, hogy egy úr biciklizett utánunk és mikor mi megállanánk, hát ő is meg-megáll.

Elindultak. Az előbb még hejehujás társaság most úgy festett, mint egy halotti menet. Így érték Ludasra a nagyvendéglőbe. A vendéglős már terített asztallal várta őket.

— Ki fogja most a kiadásokat fedezni? — ijedezett magában Zarándi direktor.

A vendéglős aranysárga borokat hozott az asztalra. Zarándi ráfőrdmet:

— Ki rendelte ezt kérem?...

— Az az úr küldi ni, aki ott a sarokban ül, ha meg nem sértené a nagyságos úrékat. Monoklis fiatalember ült a sarokban és mintegy bocsánatkérően bólintott a direktor felé. Zarándi erőltetett mosollyal viszonozta. Lenkeffy Éva, a társulat tehetséges szubrettje is hálásan pillantott a férfira.

A tüzes küküllőmelléki hamar felcsiklandozta a kedélyeket és mikor a monoklis úr újabb öt literrel juttatott az asztalra, Szentkirályi, a komikus örömmel horkant fel:

— De, dhe kihijeazur, kihijeazur?...

Nemsokára a vendéglős pezsgőket hűtött be és ez a finom gyöngyöző ital is a színészek asztalára került... Zarándi el is rendelte azonnal, hogy Oromváry és Szentkirályi menjenek és invitálják meg asztalukhoz, illessék Lenkeffy Éva mellé.

— Ochgerovits Milán vagyok, beszarábiai földbirtokos — hajolt meg a monoklis fiatalember a színészek asztala előtt. — Bocsánat a tolokodásomért!

Sorban lekezelték vele és Ochgerovits helyetfoglalt Lenkeffy művésznő balján. Zarándi később szólásra emelkedett: — En mindig elragadtatással bámultam az orosz gavallériát... Eljen Ochgerovits Milán!

— Eljen, eljen — kiáltotta mindenki. A direktor ezt a hízelgő szónoklatot nem minden számítás nélkül tette. Hátha sikerül ezt az urat valójában igazi mecénássá faragni. Röviden vázolta is Milán úrnak a történetek. Ochgerovits sajnálkozva csóválta a fejét és azonnal felajánlotta, hogy ezúttal a társulat vacsoráját is ő fogja kifizetni. Erre újra hatalmas éljenzés tört ki. Éjfélkor már Ochgerovits szerelmet vallott Évának. Egy óra körül megkérte a kezét, fiatalságára és nagykiterjedésű birtokaira hivatkozva. Egy óra és két perckor Éva igent mondott az azal a kikötéssel, hogy holnap mindent ismétljen meg Ochgerovits józanan.

A hölgyek már búcsút mondtak, vagy anghosan távoztak a fogadó kis szobáiba, midőn Ochgerovits Milán beszarábiai birtokosnak lesett a feje és szabályszerűen lefordult a székről. Felemelték és úgy nézett széjjel, mint a jámbor birka és mikor a vendéglős elébe tette a számlát, újra az asztalra hanyatlott.

Mindnyájan kezdtek kijózanodni. Mert mi lesz, ha nincs pénze? És hátha szélhámossal van dolguk?!

A vendéglős is rémülőzött.

— Rosszul csinálta, öregem — csuklott Szentkirályi. — Közben fizettetni kellett volna!...

Ochgerovitsot, miután nem tudtak bele életet verni, felcipeltek Zarándi szobájába. Aludja ki mámorát egyrészt, másrészt pedig kéznél legyen. Zarándi direktor is lefeküdt. Nehezen jött szemére az álom. Ha most ő megnézné ennek az embernek a pénztárcáját?... Nem, ezt nem teszi, illetlen és egyenesen nem úri dolog... Üriember ez, látszik minden mozulatán. Hiszen a vendéglős is ismeri. Elaludt. Alig aludt azonban egy félórát, mintha villanyütés érte volna, kiugrott az ágyból. Főlcsavarta a villanyt. Szemei tágrameredten estek a díványra. Ochgerovits nem volt sehol!...

— Szélhámos volt!... — kiáltották. — Ez fosztotta ki ma a direktor urat is!... Azonnal menjünk a csendőrségre!...

A direktor lázasan szedte magára ruháit. Holtbizonyos, hogy ez lopta el a pénztárcáját!... Már éppen menni akart, a villanyt akarta lecsavarni, midőn szeme a szoba kis asztalkájára tévedt.

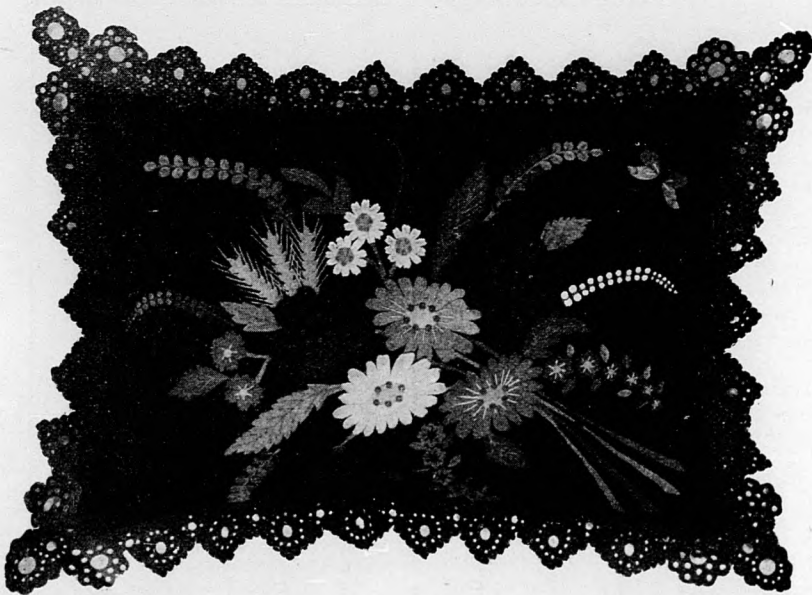
— Mi ez?... Hallucináló?... — dörzszölte meg szemeit. — A kro... kroko... krokodilbőr tárcám!...

Félve közeledett az asztal felé, de aztán mint ragadozó csapott rá a tárcára és feljajdult örömeiben. Örült gyorsasággal számolta meg a pénzt. Meg volt mind egy krajcár! Majd egy kis levélkét pillantott meg az asztalon, amely így szólt:

— Kedves Direktorkám!... Roppant jól éreztem magamat a társaságukban. Éppen ezért a pénzt, amit ma délután a folyó partján bátor voltam elemelni, most hiánytalanul visszaadom. Nem szoktam ugyan másokkal ilyen gavallér lenni... Ezekután csak azt kérem, hogy rendezze az esti mulatság számláját, — ezt az egyet elvárhatom, — az egész nem tesz ki olyan sokat, különösen, ha társulata minden tagjára egyenlő arányban kivetí. Főlmentést kérek Lenkeffy kisasszony számára, miután a művésznő az én vendégem volt.

Ochgerovits.

(Jelzem, nem vagyok Ochgerovits.)

Filcrátetés díszpárna.

Leírása kézimunkarovatunkban

BÓNYI ADORJÁN

Kovács úr, a gyámoltalan

A Trenk-házhoz sokan jártak. Gazdag emberek háza volt és benne egy gyönyörű leány. Trenk Lidia. A házhoz járó fiatalemberek közt volt egy szerény fiú, bizonyos Kovács Sándor. Tehetséges, szorgalmas, kezdő ember.

A szülőknek a sok autózó, golfozó, táncoló, italozó, divatos fiatalember közt szemet szúrt ez a szerény Kovács Sándor, aki valahogy egyszer egy barátja révén került el hozzájuk garden-partyra és aztán a társadalmi gépezetek síma továbbbrogásában újra és megint, mindig ott volt náluk, amikor a többi fiatalember is hivatalos volt oda valamire. Trenk papa kicsit utána nézett, ki is ez a fiatalember. Igen meg volt elégedve azzal, amit megtudott róla. Nem sokat gondolkozott és a jó emberismerő biztonságával egy szép napon nekiadta feleségül a leányát.

A hatalmas és erőyes Trenk papa elhatározása két embert lepett meg legjobban: egyik volt Kovács Sándor, a másik Lidia.

Lidia tulajdonképpen most nézte meg először ezt a Kovács Sándort.

— Na — gondolta — elég csinos. Kicsit unalmasnak látszik. Az biztos, hogy nem vagyok bele szerelmes. Dehát másba se vagyok szerelmes.

Az esküvőn úgy állt a pap előtt vőlegénye oldalán, mint egy hűvös, kíváncsiságnélküli, fündérszép szobor.

Kovács Sándor pedig... nos, ő ettől kezdve lábujjhegyen járt az életben, mintha egy szobában lenne folyton, ahol valaki alszik és azt nem szabad felkeltetni. Mérhetetlenül és boldogan meg volt döbbenve. Mindent elmodott volna, csak ezt nem.

Már egy hónap óta voltak házasként és még nem merete azt mondani Lidiaának: édes. És nem merete azt mondani: szeretlek. Alázatos csendben és áhítatlanul élt, csaknem szóltalanul. Szinte tisztelettel.

Az asszony figyelte és így gondolkozott:

— Nem tévedtem, unalmas ember. És amellet rideg. Tulajdonképp egyszer bele kellene nézni, szétszedni, megvizsgálni: vajon mi lakik benne?

Kicsit, néha sürgetve fellobogott benne a vágyakozás, hogy ez az ember, akihez papa az ő életét kötötte, egyszer már megszólalhatna, amugy eszeveszetten, bolondul:

— Szeretlek, szeretlek, csak téged szeretlek. És boldog vagyok, hogy téged szeretlek.

De nem — a férje nem szólalt meg. Ilyet sose mondott. Lehetséges, hogy nem is őt szereti, hanem csak Trenk Lidiát? A gazdagságát, a fényt, ami hozzátartozik, az életnek ezt a nyugodt és ünnepi biztonságát, ami Trenk Lidiával együtt jár?

Azt meg kell hagyni, hogy ha ezt szereti benne és körülötte, akkor ezt nagyon illedelmesen, uriember módra, fegyelmezetten csinálja.

És Lidia sokkal büszkébb volt annai, hogy tovább érdeklődjék, mi van ez alatt a fegyelmezett uriembérség alatt. Később már nem is érdekelte. Néha fanyarul gondolt arra, hogy férjhez ment egy emberhez, aki nem szereti őt.

Házasságuk harmadik évében egy este Kovács Sándor nem találta otthon Lidiát. Övatosan hazatelefonált a Trenk-házba. Nem, Lidia ma nem volt ott. Sándor ébren töltötte az egész éjszakát. Kivörösödött szemmel, gondolatlanul járt egyik szobából a másikba és nem értette, mi történt.

Másnap délben százhusz szavas táviratot kapott Bécsből, Lidiától. A távirat lényege az volt, hogy Lidia megtalálta a szerelmet egy férfi oldalán, akivel elment és Sándor egyezzen bele a válásba, hiszen Sándor úgy sem szerette őt sohasem.

Kovács sokáig nézegette a táviratot és sokáig nem értette. Aztán szorongó szívvel végigment újra a lakáson, ahol három évet töltöttek el együtt. Később leült az íróasztalához, megírta a választ a táviratra: hogyné, ő beleegyezik a válásba, ha Lidia úgy kívánja.

Aztán elment a lakásból, hogy soha többé ne térjen oda vissza. A válópör tárgyalásán csak ügyvédjével képviseltette magát.

A világ egyszerre igen hideg lett és majdnem értelmetlen. Az egyetlen értelem, ami megmaradt: a munka. Kovács Sándor rengeteget dolgozott. Trenk papa mindenütt segítette; ők nagyon nem helyeselték Lidia eltávozását ettől a csendes, jó, figyelmes, rendes embertől, egy délceg, de megbízhatatlan arisztokrata kedvéért.

Öt év múlva Kovács Sándor afféle kisebbfajta nagyhatalom lett. Száz és száz érdekszál, uradalmak, életke sorsa futott össze a kezében. Gépiesen, okosan, higgadtan intézte a legsúlyosabb dolgokat.

Az ismerősei azt mondták:

— Remek ember. Kiejtett a kezéből egy Trenk Lidiát. Más ember beleőrült volna. Ő meg szinte kedvre kapott tőle. Egy lépcső volt csak az életében. Okos ember.

Egyszer látogatott jelentettek be nála, aki nem küldött be névjegyet és nem akarta megnevezni magát. Lidia jött el hozzá.

Kovács Sándor pillanatilag csak nézte, aztán mozdulatlan arccal, a viszontlátás minden öröme nélkül, halkán és udvariasan leültette.

Az asszony azért jött, hogy Sándor mentse meg az urát. Az arisztokratát. Aki már tönkrekopasztotta papáékát. A Trenk-vagyon elűzött. A férje minden kötelezettsége ideszívárgott Sándorhoz. Ha Sándor könyörtelen, akkor az ő urának vége van. Ha Sándor könyörületes, még lélegzethez juttathatja őt.

— Ez nagy megalázkodás, hogy én mindezt elmondom — fejezte be Lidia. — És hogy éppen magának kell elmondanom.

Sándor pár percig nem felelt. És nem mondta el, amit közben magában gondolt. Hogy Lidia férje olyasmikre költött el minden vagyonát, a Trenkékéét, a Lidiáét és a magáét, amiknek a felsorolása kínos volna. Bűnös könnyelműségek, nők, kártya, ital, minden, ami egy férfit pillanatról pillanatra messzibbre visz egy nőtől. És ha most ő megmenti azt az embert és újból vagyonhoz juttatja, akkor e sok csúfság újból

kezdődik. És ehhez kér ez a szegény, szerencsétlen segítséget?

Kovács Sándor felnyitotta a szemét és ridegen azt mondta:

— Nagyon sajnálom, az uráért nem tehetek semmit.

Az asszony ránézett, nem mozdult, hallgatott. Aztán felállt, most egyenes volt és büszke és ridegen mondta ő is: — Helyes. Tudhattam volna. Mit is vártam magától, aki sohase szeretett engem.

És elment. Kovács mozdulatlanul, szóltalanul bámult utána.

Ettől a pillanattól kezdve Kovács Sándor sokáig mit sem hallott róla. Az arisztokrata kiment külföldre, sürgősen és titokban, valahová Dél-Amerikába. De Lidia már nem ment vele. Talán a férfi nem vitte magával? Mindegy.

És Lidia eltűnt. Kovács Sándor hiába nyomoztatott, hiába figyelgetett, Lidia-nak nyomavészett.

Kovács később, évek múlva, szép nyár-elejen lement a Balatonra. Sokat dolgozott mostanában. Kicsit ki akarta szel-lyőztetni magát. Nem szórakozásból és nem gyönyörűségből. Nem voltak szórakozásai és gyönyörűségei. Gépiesen ment erre a balatonra útra, az élet iránti gépies kötelességérteiből.

Egy délelőtt ott ült a mólón, fürdőtrikóban, a napon.

Végignézett magán a napfényben. Sima lábszárain, kemény térdén, széles mellén, izmos karjain. Milyen különös: mennyit dolgozott és az élet milyen ép-ségben hagyta. Még ma is egészen fiatal.

Arra lett figyelmes, hogy körülötte a plázson heverésző hölgyeket és urakat egy nő szólítgatja meg. Fanyarul és tisztelettel hívja fel a figyelmüket valamire és holmi cédulát osztogat. A szél odasodort egy ilyen cédulát Kovács Sándor elé. Felvette és szórakozottan megnézte. Egy kis penziónal kínálgatta magát a cédulácskán. De a nő hangja... Odanézett. A nő most odahajolt egy kövér, félmeztelen úrhoz és lázasan magyarázta neki penziója előnyeit.

Borzongás szaladt végig Kovács Sándoron. Uristen! Ez a nő Lidia.

Ha idején és őhozza szólt majd így... Lidia, akit évek óta keres... ha őneki ajánlja így a penzióját... és aztán összenéznek... ő és ez az összetört, lesoványodott, hirtelen vénült, kopott ruhákban fénygőz asszony... ez a rancos, szomorú, idegen asszony...

Lehet, hogy ez volna az életben az első igazi találkozásuk.

Lassan összegyűrtte a cédulát. Eldobta. Lidia már itt van, pár lépésre.

Nem szabad őt így megaláznai, hogy találkozzanak.

Gyorsan elindult a víz felé. Belegázolt, aztán belevetette magát. Nagy, erős csapásokkal üzött befelé. Minél messzibb a parttól.

És míg karjai erősen, nyugodtan szeltek a vizet, belefektette arcát a hullámokba. Kemény homlokával, mélyen, csukott szemmel fektűt az édesen sima vízben.

Így senki se látja, amint belesírja a Balatonba élete minden fájdalmát és soha ki nem mondott, halálos szerelmét.

Az óceán fítká

Minél jobban telt az idő, annál izgatottabb lett. Idegszálai szeizmográfként jelezték, hogy itt lehet valahol lenni a hullámsírbán.

Kihajlott a korlátón, belenézett a napsütötte hullámokba. Egyszerre teste összerándult, mintha villamosítás érte volna. Torkát rekedtes kiáltás hagyta el:

— Itt vagyunk. Kidobni a horgonyokat! Le a csónakkal! — kiáltotta egyik parancsot a másik után és megfordult, hogy nézze az emberei serény munkáját. Az arcok halálsápadtak voltak az izgalomtól.

Egykedvű csak a feketekörszakállas délamerikai volt. Rio de Janeiróban látta először. Hozzá szegődött. Csak annyit tudott róla, hogy régi tengerész, kitűnően ismeri a vizet és a hajózás fortélyát. Indulás előtt beszélt neki a kincsről, amelynek szintén osztályosa lesz. Miközben beszélt, leste a hatást. Várta, hogy fellobban majd a láng a szürke szemekben és a gazdagság sóvár vágjától megpuhul majd a kemény szája. Tévedett, ez az ember úgylátszik kivétel, ezt nem csábítja az elsüllyedt arany. Ő már befektette a mondókáját, amikor a szakállas férfi még végtelennek tetsző másodikperceig hallgatott. Már-már azt hitte, hogy nemet mond és abehelyett, hogy velük jöjné, a rendőrségre megy és jelentést tesz Malfroy kapitány rejtélyes expedíciójáról.

— Rendben van. Megyek!

Ennyi volt az egész és már indult is kifelé. Most itt van vele. Legjobb, legmegbízhatóbb embere.

Izgalma csak akkor csillapodott kissé, amikor már magán érezte a bűvárruhát. Belépett a csónakba. Maga is evezőt ragadott, hogy minél gyorsabban jussanak előre. Már nem is volt ideges, csak a feketeszakállas tekintete zavarta kissé. Milyen különös a szeme! Már többször gondolkozott azon, hogy vajjon hol látta ezt a szempárt. Honnan olyan ismerős ez a tekintet? De most nem is volt idő gondolkodásra. Már csak alig pár méternyire voltak a helytől, ahol az elsüllyedt hajóroncs feküdt. Néhány perc csak és alá fog szállni a hullámokba, meg fogja keresni a hajó testét, amelyet egyszer olyan jól ismert. Minden lépést előre kiszámított. Egyenesen a kapitányi kajütbe fog menni. Vajjon ott fogja-e találni őt? ... Ez... ez kellemetlen lesz. Erre nem jó gondolni, dehát ez az élet! Az erős megöli a gyengét. Bár ez nem egészen így volt. A tény az, hogy mindig, mindenben Arnage kapitány volt az erős. Ő mindig lemaradt melőle. Lemaradt munkában, érvényesülésben és ami a legfájdóbb, lemaradt a szerelemben is. Ugyanazt a lányt szerették. A gyönyörű bestia előbb feléje hajlott, de a gonosz véletlen Arnaget is odasodorta és ettől kezdve Miléna már hallani se akart róla. Mintha tudta volna a hétpecsétes titkot, hogy Arnage arannyal terhelt hajót visz Singaporeba. Az arany csempészaru, tetemes része a kapitányt illeti. Akkor aztán akár élete végéig ölle tett kézzel ülhet Arnage. Miléna finom orrocskája megérezte a gazdagság illatát. Nagy, mámoros szerelem kezdődött. Arnage már házasságot is ígért a szép kreol asszonynak. Nem bírta magában tartani a boldogságát. A szerelmes ember naív bőbeszéd-

düségével beszélt el mindent. Ekkor fogant meg Malfroy lelkében a bosszú gondolata. Örökös leleményességgel valóította meg tervét. A hajó indulása előtt betegét jelentett. Este indult a hajó, ő ott állt a parton és itgette a kollégáknak. Arnage alakja ott állt a parancsnoki hidon és senki sem sejtette, hogy a hajó gyomrában, a szén között ott van az órára beállított pokolgép. Malfroy kis piros keresztrel jelölte meg odahaza a térképen a helyet, ahol a bomba robbanni fog és a hajó lassan vagy gyorsan, de halálos bizonyossággal hullámsírbá fog borulni néhány nyomorult, halálraítélt emberrel, Arnageval, a vetélytárrsal és az arannyal, amely még ott lent a mélységben sem vész el. A hullámok jól őrzik titkukat, megőrzik számára. Hiszen a kincsről csak ők ketten tudtak, rajtuk kívül ugyan ki keresne szénszállító hajón aranyrudakat?

Mindez most újból átfutott az agyán. Intett társainak. Fejére csatolta a bűvársisakot. Ellenőrizte a műszereket, kábelket és a következő pillanatban már ereszkedett is lefelé a tenger titkokat rejtegető ölébe. Leereszkedés előtt még egy pillantást vetett a feketeszakállas matrózra. Ő kezeli a légszivattyút, a telefont, ő végzi a leeresztés, felhúzás kényes műveletét.

De már lenni is van, már szilárd talajon a lába. Megindul a roncson. Tapogatva, lassan halad előre. Néha megborzong, de észbe jut, hogy bűvárfelszerelése a legjobb, legmodernebb és állandó telefonösszeköttetésben van a fentiekkel. Mindent apróra megbeszélhet éppenúgy, mintha Newyorkban, vagy Londonban egyik állomásról felhívna a másikat.

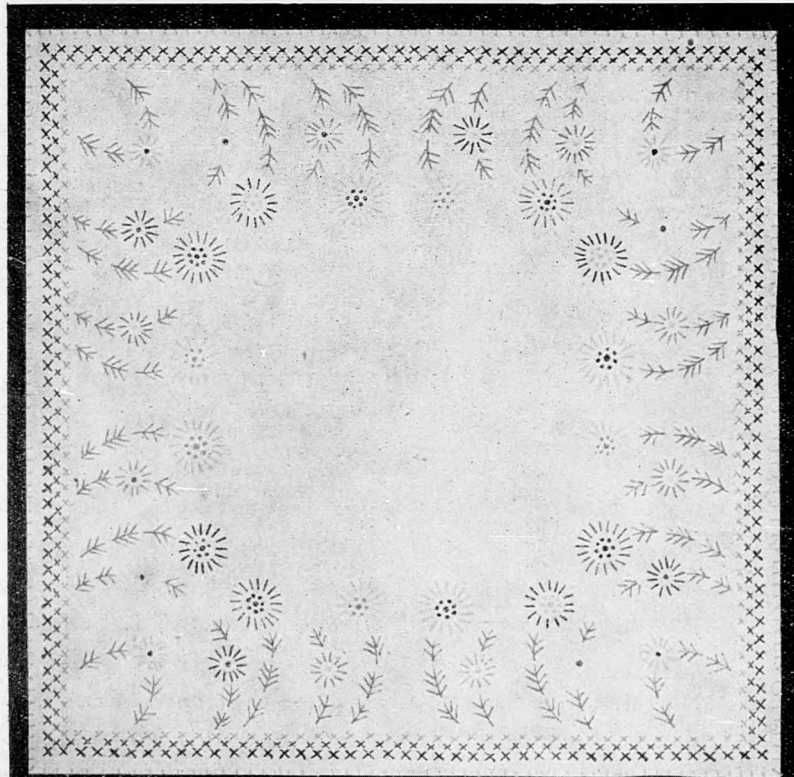
Egyszer csak ott áll Arnage kapitány kajütje előtt. Furcsa szédülés fogja el, de erőt vesz magán. Lélekben elkészül rá, hogy egykori barátját ott fogja találni, bele fog botlani tetemébe. Belőki az ajtót. A kajüt üres, csak szétfőredezett bútormaradványok itt-ott. Megkönnyebbülten lélekzik fel és szilárd léptekkel megindul a rejtékely felé. Ököllet belőki a megpuhult deszkát, szerszámmal átvágja mögötte az acélemez. Visszahököl... a rejtékelyt.

Odafentről most hallás hallatszik:

— Hallo, hallo... itt vagyok, akit keresel... Igen, én vagyok, Arnage kapitány!
— Arnage? Arnage? Nem... nem, az ér-zékek borzalmas játéka lehet ez! — De az ő hangja volt és most megszólal újra:

— Nem találsz, Malfroy... az aranyat sem találod? De ne félj, én élek és te a kezemben vagy. Én voltam az egyetlen, aki megmenekültem a hajóról. Az aranyat is magammal vittem. Senki sem tudja, hogy életben maradtam. Élni akartam addig, amíg meg nem omdom a robbanás rejtélyét. Sejtettem, hogy te tetted, de bizonyítékom nem volt ellened. Távolról követtem minden lépésedet. Tudtam, hogy a nagy bűnösök félelmetes törvényszerűséggel visszatérnek a büntett színhelyére. Lestem, vajjon elmegy-e oda... mert ha elmegy, akkor te vagy a bűnös... Erted, Malfroy? Erted?

Malfroy még mindig azt hitte, hogy álmodik, de hirtelen világosság támadt az agyában, tudta, hogy mi vár rá: utóléri a sors, amit Arnagenak szánt... Igen, most már ráismer a feketeszakállas arcra, a szürke szemekre... Hogyan is lehetett ennyire vak? De most már késő... tüdejé alig kap levegőt... ajkán érzi a kibugyanó sós vért... melle zihál... még egy, két, három pillanat a bűnhődés szörnyű örökkévalóságával és aztán jön az óceán mélységes némasága...

HELDERITH

Színes szálöltéssel díszített terítő.

Leírása kézimunkarovatunkban

Idegenből átdolgozta: H. Lánji Piroksa

A nagyvilágból A KARRIER

A LIFE CÍMŰ AMERIKAI LAPBAN láttuk a hét legtragikusabb fényképét. Thomas Dardin huszonhárom éves vasúti tisztviselő izgalmas felvételt akart készíteni a City of San Francisco áramvonalas vonat mozdonyáról, amint az teljes sebességgel vágatott. Thomas Dardin a vágányon állott, szemben a vonattal, lenyomta a fényképezőgép exponálóját, lelépett a sínekről, de a légnyomás visszalökte a vonat elé, mely megölte őt azonnal. A rendkívül érdekes fényképet, mely túlélte gazdáját, leközi a lap.

♦
EGY MÁSIK TENGERENTŰLI KÉPES UJSÁGBAN ugyancsak tragikus fényképet láttunk, mely azonban európai vonatkozású. „Sztalin megfagyott katonája” a címe s egy orosz katonát láttunk a finn harctérről, aki megfagyott s a köréje rakódott jégkéregben hatalmas arányú hófehér szobornak látszik, olyan, mint saját szobra. Emeli a kép érdekességét s tragikumát, hogy a szerencsétlen katona *felemelt kézzel*, megadva magát fagyott meg!

♦
FORRÓ ÜLÉS a címe annak a néhány fotografiának, melyet egy nagy amerikai lap olvasója küldött be az újságnak a következő szöveggel: „A mi helybeli klubunkban drótokat szereltek be egy klub-karosszékre. Amikor beleül a karosszékre egy gyantulan látogató, a fényképező rejték helyéről titokban lekapja az áldozatot, aki hirtelen váratlan áramütést kapott.” A mellékelt fényképeken nők és férfiak láthatók, akik különböző komikus helyzetben kétségbeesetten kapaszkodnak az ördögi karosszékre, rémült arccal.

♦
FŐZŐ AGGLEGÉNYEK. Amerikai specialitás! Köztudomású, mennyi kellemetlenséggel jár egyedülálló amerikai férfiak számára saját konyhájukban igazán jó kisíteni egy szelet húst. A nehézség oka, hogy a sütet igen kényelmetlenül lehet elvégezni egy kicsiny, 2,4 m méretű, úgynevezett teakonyhában, különösen az erősebb nem tagjainak okoz ez a művelet sok bosszúságot. Még egy „férfiméretre” berendezett konyhában is nagy gondot okoz a serpenyő elhelyezése. Ezen a nehézségen segít az új találmány, mely igen tetszetős formában kerül forgalomba Amerikában s ráhelyezhető az ebédlőasztal szélére s ez a sütő elkészíti a húst, mialatt a házigazda cseveg a szomszédjával. A felszolgálás nehéz kérdését is megoldja ez a találmány. Ugyanis köztudomású, hogy az Egyesült Államokban igen ritka a család. Az új találmányt nagyon hirdetik Newyorkban. A hirdetések kiemelik, igazi amerikai humorral, hogy „Önök nem kell kékszalagos francia szakácsnak lennie, hogy használja ezt az áldásos új találmányt”. Nincs fiust a szobában, a sütő melege ugyanúgy szabályozható, mint a villamos termofór. Tésztát is elkészít a sütő, sőt cocktail-partykon szendvicseket is tálalhatunk benne.

♦
AZ EGYIK LEGNAGYOBB FRANCIA NŐI UJSÁG kérdéseket intéz olvasónőihöz. „Kitűnő, jó, vagy közepes háziasszony-e Ön?” Hűs háztartási kérdésre kell felelni. Ha a feleletek mind helyesek, az illető jeles háziasszony. Ha tizenöt kérdés helyes, akkor az, aki válaszolt, jó, ha csak tizenkettő helyes, közepes, ha pedig a helyes válaszok nyolc alatt vannak, ne közelje az illető háziasszony az eredményt a férjével. Lássunk egy-két kérdést és feleletet.

Hogy kell selyembarisnyát mosni? — az első kérdés. Minden kérdésre három felelet van, ezek közül kell kiválasztani a helyeset. A lap közli a helyes feleleteket. A lap háztartási tanácsadója szerint harisnyát langyos, szappanos vízben kell mosni s ugyanolyan hőmérsékletű vízben kell öblíteni. A nagy francia lap ezzel nem mond újat, ezt mi is tudjuk. Másik kérdés: hogyan ültessük a legfontosabb vendégünket? Szembe a háziasszonnyal, jobboldalán, vagy baloldalán? A helyes válasz: az illető vendég a háziasszony jobboldalán üljön. A harmadik kérdésre a lap ugyancsak három feleletet ad, ezek közül kell kiválasztani a helyeset. A feleletek itt félrevezetők. A kérdés az: durva munka közben hogyan óvhatja a háziasszony kezét? A három felelet: gumikesztyűt húzzon, ócska kesztyűt vegyen fel, munka után szappanos kefével jól mossa meg kezét s kenje be, vagy egyszerűen ne érintsen piszkos, durva holmikat. A helyes felelet: gumikesztyűvel óvhatjuk meg legjobban kezünket. Bár az a tanács sem rossz, hogy ne fogjunk meg semmit, ami piszkos. (Kérdés, mit szólna hozzá a férjünk?)

Szépességápolási tanácsokkal fejezi be a cikk írója. Azt tanácsolja, hogy ezeket a tanácsokat szegezzük ki fürdőszobánkban. Két hétig fogadjunk szót ezeknek a tanácsoknak pontosan, azután már automatikusan megteszünk mindent, hogy fiatalok s szépek maradjunk.

Néhány fontos tanács: kezdjük a hajnál. Keféljük át kemény kefével százsor reggel s százsor este hajunkat. Ha száraz, permetezzük be brillánsolajjal, mielőtt megfésülkődnénk. Ha zsíros, helyettesítsük a brillánsolajat a következő keverékkel: 20 gramm kölni s 5 gramm acidum aceticum. Másik jó tanács: hogy megerősítsük mellizmainkat, lendítsük hátra karunkat s a másik kézzel dörzsöljük körbe a mellizmot elég magasán a kulcsosot alatt. De a szép kebel megtartásának legfőbb módja a hidegvizes lemosások. Úde lehellellet biztosíthatunk, ha napközben szárított citromhéjat rágeszálunk.

♦
KÉT MULATSÁGOS HIRDETÉST is láttunk, amikor külföldi lapszemlényt végeztünk. M. Born & Co ruhaüzem, Newyork, így hirdeti nyári öltönyeit: „hűvös, mint az anyós tekintete”. A másik hirdetés felszólítja az olvasót, hogy vegyen boomerangot. (Arról az ausztráliai fegyverről van szó, melyet, ha elhajítunk, visszatér kiindulási helyére. A fehér ember sporteszköznek használja, különösen az ifjúság.) A hirdetés csábító szavakkal eseteli a boomerang előnyeit, mely kecses köröket s nyolcasokat ír le. „Még ma szerezze be boomerang-szükségletét!” Boldog Amerika! (halász mária)

...Hogy miképpen szeretem a vagyonomat?... Hát bizony: munkával és munkával. Amikor hétéves koromban abbahagytam az iskolát, hogy csillekormányos inas legyek egy sóbányában, az írás és olvasás tudományához alig kötöttem valamit... Amit mégis tudok, azt a magam erejéből szeretem meg. Tizenkétéves koromban kerültem Newyorkba, egyetlen cent nélkül. Ujságot lop-tam és azt árultam... Tizenkétéves kölyökként vetődtem Philadelphiába, a zsemben nyolcvan centtel. S akkor elhatároztam, hogy becsületes életet kezdek. A nyolcvan centet beosztottam: majd egy heti megélhetés lett belőle. Az ötödik napon már egy cipőüzem gépműben alkalmaztak, mint kiegészítő munkást.

A harmadik hónapban odaléptem a munkavezetőhöz:
 — Mr. Jones, akar heti tíz dollárt meg takarítani?

— Hogy akarok-e? Beszélj, fickó!
 — Nagyon egyszerű — feleltem. — Bocssássa el a gépterm előmunkás-felügyelőjét, én elvégezem az ő munkáját, meg a magamét is, fele annyiért is.

A tervemet elfogadták, körülbelül egy félévén át végeztem két ember munkáját... eleinte nehezen ment, tizenkét órát dolgoztam naponta. Egy félév múltán aztán jelentkeztem a főmérnöknel:

— Nincs kedve heti száz dollárt megspórolni a munkabéreken, főmérnök úr? Még aznap elbocsátották Mr. Jones-t, a munkavezetőt. En vettem át annak munkáját is, heti száz dollárral kevesebért. Egy esztendő múlva a kedvemért felmondtak az üzemezőtő igazgatónak és két év múlva a vezérigazgatónak. Akkor már tekintélyes összegű megtakarított pénzem volt.

Egy napon aztán felkerestem az öreg Guggenbaumot, a részvénytársaság elnökét, városi villájában. Guggenbaum nemcsak a mi cipőgyári üzemünk főreszvényese volt, hanem ezenkívül még egy sereg más gyárteleplél volt érdekeltje. Persze nem volt könnyű munka a hatalmas elnök elé jutni. Előbb a lányával beszéltem... tudja Isten, olyan a fel-lépésem nőkel szemben, hogy nem nagyon szótkák megtagadni a kérésemet. A harmadik napon bekerültem Guggenbaum dolgozószobájába:

— Ismerem a módszerét, fatalembér — nevetett rám pompás műfogsorával az elnök. — De ugyanekkor tisztában vagyok vele, hogy ezen az úton nincs megállás és a következő vagy azután következő lépése az lenne, hogy engem akur majd kidobni. En tehát meglezőm: ezennel el van bocsátva!

— Helyes! — bólintottam, — a milliomm Guggenbaum megengedheti magának azt a fényűzést, hogy a veje ingyenélő világ csavargó legyen...

— Micsoda?

— Igen, papa — tártam szét ölelésre a karomat, — tegnap óta a férje vagyok egyetlen leányodnak. Éjjelkor volt az esküvőnk... ölelj meg!

Irta: Stephen Leacock, Ford.: Vécsey Leó

LÁSZLÓ PÉHELY
GYAPJÚ
VATTA PAPAN
 ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ
 1898 • VIII. VAS UCCÁ 14

„Gólya” az öreg házban

1.

Öreg ház, öreg lakók. Csupa szülő és nagyszülő. Olyan is, aki foglalkozásnak se írhattott egyebet a kíváncsi kérdőívekre. Nyugdíjasok is laktak a házban, elfáradt esontok, kiszolgált tüdők.

Öreg ház, öreg lakók. Sárga birsarcok és barnák, róncosak, mint a bóralma. Jól megvan itt, akít ideoort a szél.

Az udvaron nem nyikorog gyerekkocsi. A folyosón nem visongnak iskolások. Az ajtók előtt nem hevernek kitépett babalábak.

Ha nagynéha mégis megürül valamelyik lakás, megint csak öregek költöznek belé. Mi ez? Véletlen? Mi ijeszti el a házból a fiatalokat? A vedlett, elaggott falak? A lépcsőházban ténfergő öregek?

2.

Az öreg fejek álmétkodva billegtek.

— Nohát!... — mondták a szemek.

És ahányan csak voltak a házban, mind értetlenül bámultak a hatos ajtó felé.

— Szóljon már valamit szomszédasszony!... Gondolta volna?

A szomszédasszony hápogott. Időbe tellett, amíg megjött a hangja:

— Az ördög se gondolta!

A levélhordó is beleszólt:

— Ki ismerhette ki magát annyi kabát és kendő közt?

Hát igen: fiatal tévedt az öregek közé. Ez a Pacsérnyé, ez a Pacsérnyé!...

Csoda-e, ha összeszaladt a ház? Ha az asszonyok letették a porrongyot?

Pacséry kint állt az ajtó előtt, félkezével a bajszát pödörte, a másikat meg odaadta a szomszédoknak: hadd nyomkodják, ha kedvük telik benne!

A házbeliek olyan áhíttal hallgatták a gyekrsírás, mint a hívők az orgonát.

Az öreg Krisztin kisasszony száját úgy elhúzta a nevetés, hogy mind a három foga megmutatkozott.

— Atyala, patyala, egem a kis szívét néki... — gügyögött be az ablakon.

— Aztán fiú-e? — kérdezte Szvoboda, a nyugalmazott levélhordó.

Goda néni csörgött adott a gyerekeknek, Szvobodáné viaszkosváson-hangerlit. Még az örökké morcos házmester is résztvett az adakozásban: egy fényes líftkulcsot tett le a flaneltakaróra. Ki réklit hozott, ki fejkötőt. Kötött, horgolt a ház. Az öreg szemek a multba néztek, az öreg ajkak szemeket számláltak.

Aki a konyha előtt elment, furcsa kis holmikát látott száradni a fregolin. Kuzmikék egyre ott keringtek, huszonötéves házások és írgyen lestek föl a kötelekre.

— Hadd mosok egyszer maga helyett, Pacsérnyé! — könyörgött az asszony.

Milyen boldogan loeszkolt a kisteknőben! Hogy fénylett, nevetett a szemé!

Kakaskukorékolás helyett az ifjú Pacséry bögése köszöntötte a napot. Nemesak a hatos lakást, az egész házat megboldondította. Ha az ifjú Pacséry aludt, szünetet tartottak a porolók. Amikor melegedett a spóron a mosófazék, mindig akadt, aki jelen akart lenni a fűrésztésnél.

— Nézzé csak, lefröcsköl! — visfózott Krisztin kisasszony. És úgy mutogatta a ruháján a vízfoltokat, mintha érdemrendeket viselne.

— Van-e elég teje? — nyugtalanzkodtak a háziak.

Van-e? Nem is győzi a gyereket!

3.

Az apa egyre hegyesebbre pödörte a bajuszát. Olyan pávásan lépegetett a ház előtt, úgy megnövekedett a melle, mintha ötösikreket fűrészténe nek a kisteknőben. Fehér holló az ilyen késői jövevény, meg kell ünnepelni a jövetelét! Azt mondják, a Mátýuska-vendéglőben igen jó vöröset mérnek.

Hadd igyék mindenki egyet az ifjú Pacséry egészségére!

A gyerekek egészségét ugyancsak bebiztosították. Elérkezett az éjfé, még mindig lesték a kulcsfordulást. Pedig az olvasásba rég belefáradtak már.

Még jó, hogy a férfiak mind egy kaput kerestek, legalább biztos volt, hogy rátaálnak. A levélhordó énekelt. Gasperek sorra ölegette a cimborákat. Odahaza is elindult a karja, de az asszony félretolta: „Eredj, alud ki magad!” Csak Kuzmik

volt szomorú. Mióta egyszer nagyon megvadult tőle, azóta se volt bor a szájában. Elég keserűségre van az asszonynak, főlőseges, hogy ő még megtette. Pedig ezt tette Egyre a Pacsérnyét hajtogatta: — A Pacsérnyé külön, mint te? Mi? A Pacsérnyé külön?

4.

A gyerekek nőtt, gömbölyödött, a hangja is igazi gyerekhang volt. Amikor elnevette magát, az egész házon előmlött a derű. Táncolt a füst a kémények tetején, begyógyultak a vakolat sebei, fényben ragyogtak az elpiszkolódott falak. Az ilyen házban, tudj Isten, nem is való pipát szutyogatni. A gyereket kell nézni, mindig csak a gyereket, ahogy csillogtatja a két szemét, ahogy rugdalózik a nagy székben, hadonászva, gögicsélve!... Csoda-e, ha ebben a nagy megújulásban az öreg mellek alá is belopódzott a nyugtalanság? Kuzmik is egészen megkötyagosodott. Amikor csak tehetette, az ifjú Pacsérnyét játszott. Aztán nyakába vette a gyereket és fáradhatatlanul ügetett, vágatott vele a kőkockákon. «Gyi te fakó, gyi!»

Az ifjú Pacséry nevetett, visongott. Kuzmiknél elszoruló szívvel lesett ki a csipkefüggöny likacsain. Nézte, hogy a nagy, erős ember hogyan játszik a gyerekekkel. Aztán lehunyta a szemét és magát képzelte el, amint gyermekruhát mos a kis teknőben. A spóron kis alumíniumlábas, tejbegriz melegszik benne. Az asztalon nem két tányér van, hanem három.

Irtó kedve lett volna elsimni magát, de hát mit használ ez?

Kuzmik munkába ment, Kuzmikné meg csak járt-kelt a lakásban, mint egy holdkóros. Nem sokáig. Hamarosan magára terítette a nagykendőt és villamosra ült. Sokáig ólálkodott az árva házi kerítés vasdárdái körül és hallgatta a kirepülő gyerekhangokat. Egy kis vasgyúró fucskát cukorral magához édesgetett, ölébe vette és a közeli villamoshoz tartott vele. Sötét este lett, mire hazakerült. Egyedül ment el, másodmagával került haza.

A gyerekek otthonosan totyogott a szobában. Az asszony félszemmel őt lesi, félszemmel az ajtót.

— Te, Józsi... — mondja a belépő urának — újság van, Józsi... Itt járt a gólya és hozott egy kis fiút...

A spóron alumíniumlábas, tejbegriz melegszik benne. Az asztalon nem két tányér, hanem három.

— Mondd azt, hogy: apa. Halld, Józsi? Apa, apa, apa...

A gyerekek engedelmesen csücsöríti a száját és utánamondja: „apa, apa, apa”.

— Józsinak híjják? Őt is Józsinak? — kérdi Kuzmik megindultan. Kuzmikné szírog.

Csak a gyerekek nem sír. Csupa maszat az arca a tejbegriztől. Dobol a kanálával, hogy csak úgy csörömpöl a tányér.

Pajzs Elemér

Strandruha buzúki hízzéssel díszítve

A formosai leány

REGÉNY IRTA PAUL DE CHAUD

XI.

Dubreuil délután négykor türelmetlenül állt a tőzsze előtt és nem értette, hogy miért késik Mary? Negyedöt és még mindig nincsen itt. Végre félöt felé megérkezett. Megijedve látta Mary sápadtságát. Gyorsan beült mellé és a sófförnek egy montparnaisi kávéház címét mondta meg.

— Mi történt veled, kedves? — kérdezte aggódva —, elgyötörtnek látszol.

— Nem tudom... Egy kicsit bágyadt vagyok!

— De hiszen a kezed be van kötve! Hol sebezted meg magad?

Mary kínzott mozdulatot tett.

— Nem emlékszem!

— Érihetetlen! Vérzik a kezed. És nem tudod, hogy mikor sebesültél meg? Ki volt veled a lakásban?

— Madame Thérèse!

Tisztázni akarta a dolgot s egy nyilvános telefonállomás előtt megállította az autót és felhívta Carlin lakását.

— Itt Dubreuil igazgató. Ismeri a nevemet?

— Igen, hogyné. Carlin úr és a kisasszony is említették.

— Mondja, mi történt Mary kisasszonnyal? Hol sebezte meg a kezét?

— Nagy ijedség volt ez, nagyságos uram. A piacra mentem és mikor hazajöttem, a kisasszonyt eszméletlenül találtam az ablak előtt, a szőnyegen. A belső ablak be volt törve. Azt hiszem, elszédült, nekiesett az ablaknak és úgy vágta össze magát.

— Arra kérem, hogy a kisasszonyt soha ne hagyja magára. Értette?

— Igenis, kérem.

Dubreuil mosolyogva szállt be az autóba.

— Most már értem, kedvesem, hogy azért nem emlékeztél semmire, mert megsédültél és az ablakba bevágtad a kezedet.

— Igen, madame Thérèse ezt mondta nekem.

— És most hogy érzed magad, kedvesem?

— Jól és mégis, mintha valami köd fátyolozná az agyamat.

— Nem csoda. Még mindig nagyon ideges vagy... Együtt keresünk a vidéken számokra egy villalakást, ahol teljesen kipihenheted magad.

— Nagyon jó lesz, Martin. Mondd, úgy-e, szeretsz, nagyon szeretsz?

— Természetesen. — S boldog csodálkozással nézte menyasszonyát. — Miért kérdezed? Nem bízol bennem?

— Mintha valami borzasztót álmodtam volna. Hogy el akarnak rabolni tőled.

— Nincs az a hatalom, amely elrabolhatna tőlem.

— Úgy-e, nincs? És nemsokára a feleséged leszek?

— Négy hét múlva itt lehet apád válasza és azután rögtön meglesz az esküvőnk... Megérkeztek a kávéház elé, kiszálltak az autóból és bementek. Mary kíváncsian nézett szét. Hirtelen felsikoltott és a kezét védőleg emelte a szeme elé.

— Mi történt? — riadt meg Dubreuil.

Mary irtóztva mutatott az egyik oszlopra, melyen japán fametszet lógott. A kép búvészit ábrázolt, amint éppen késekkel dobálózott.

Dubreuil megállapította, hogy Mary fizikai állapotában visszaesés következett be.

Mi lehet ennek az oka?...

Őt nap mult el. Dubreuil fokozódó aggodalommal látja, hogy Mary állapota nem javul. Az idegorvos, akihez elvitte, hosszú, bizalmas vallatásra fogta Maryt.

— Figyelmeztetem, kisasszony — mondotta —, hogy el kell mondania még a legféltebb titkait is, mert csak ebben az esetben tudom meggyógyítani.

— Igazán nem jut semmi az eszembe. Nem is tudom, hogy Dubreuil úr miért hozott ide. Talán mert féltém...

— Mitől félt?

— Volt egy férfi, aki el akart rabolni a völégényemtől... de Martin megtalált és magához vett. Most azt jósolva valaki, hogy Hiuti jönni fog... És én mindennap látom, beszélék vele... és azután elfelejtem, hogy mi történt.

— Látomásai vannak?

— Igen... azt hiszem.

— Szereti a völégényét?

— Igen. Nagyon!

— Akkor miért gondolt arra, hogy valaki elviszi tőle? Nem ez a titkos óhaja? Őszintén mondja meg.

— Szeretem Dubreuil urat.

— És az a másik férfi? Ki az?

Maryn olyan izgalom vett erőt, hogy az orvos ijedten kapott a pulzusához.

— Nono!... Százhuszas pulzus! Mi izgatja ennyire fel?

Mary arcán nagy erőlködés látszott. Az ujjai görcsösen görbültek össze.

— Semmi sem jut az eszembe! — mondotta. — Mindent elfelejtettem.

— Gondolkozzék jobban. Hol látta utoljára?

— Nem tudom... nem tudom!

— Bántotta magát?

Mary hevesen sírni kezdett. Az orvosban már kialakult a diagnózis

Életvidám

még a kritikus napokon is, mert 1—2 Pyramidon-tabletta már percek alatt visszaadja jó közérzetét.

Pyramidon
BAYER
tabletták

— Nyugodjék meg, kisasszony. Ígyék ebből a vízből. Egy kis brómot kevertem belé. Feküdjön szépen a kerevetre, amíg megnyugszanak az idegei. En addig Dubreuil úrnak megmondom a kezelési módját.

Dubreuil már várta, hogy a professor beszélje.

— Nos? — kérdezte izgatottan Dubreuil. — Nagy baj van?

— Az eset egyáltalában nem bonyolult! — válaszolta az orvos. — Nagyon komoly, de semmiesetre sem reménytelen. Az ön menyasszonya súlyos lekirázkódattal jön ment keresztül. Egy férfi nyilván erőszakkal arra kényszerítette, hogy akarata és meggyőződése ellenére kövesse és résztvegyen bizonyos titokzatos dolgokban, melyeknek mibenlétét még most nem tudom megállapítani. A szerencsétlen leány, aki csak önt szereti, menekülni akar ettől a kínzó emléktől és emlékezőtehetségének ez a speciális elvesztése nem más, mint a menekülés formája. Bizonyos esetekben ez a menekülési forma azonban egészen súlyossá válhat és előfordul, hogy a beteg a kínzó emlékek elől elmebajba menekül. Legfontosabb a beteget haladéktalanul elvinni abból a környezetből, amelyben most van.

— De hiszen teljesen nyugodtan lakik egy elegáns lakásban, ahol egy idősebb asszony áll a szolgálatára.

— Sohasem tudhatjuk, hogy a beteg lelki életében milyen titkos rugók teszik kívánatosá a környezetváltozást. Ön azt mondja, hogy a beteg állapota néhány nap óta rosszabbodott. Ezek a napok pontosan egyeznek új környezetébe való költözésének idejével. A logika tehát azt parancsolja, hogy máshová vigyük, mégpedig minél előbb. Idegileg annyira leromlott, hogy egyelőre fizikailag kell megerősödni.

Dubreuil lesujtva távozott a tanár lakásáról. Mosolygó arcot vágott és mindenképpen igyekezett Maryt megnyugtítani. Mikor magára maradt, első dolga az

Zörgő kelengye fogalom

Arajánlatok 495 pengőtől
Textilárunagykereskedő

B. Schroll és más vászónárú nagy raktára

Bp, Deák Ferenc-u. 19

volt, hogy telefonon felhívta Carlint lyoni szállodájában.

— Nagyon kérek, azonnal gyere haza. A tanár azt mondta, hogy Maryt késedelem nélkül valahová kell vinnünk.

— Holnap reggel Párizsban leszek! — válaszolta Carlin.

Mikor másnap reggel Carlin hazaérkezett, Therésenek olyan nagy volt a felindulása, hogy ez nem kerülte el Carlin figyelmét.

— No, mi az, Madame Therése? Miért van olyan szörnyen meglepetés?

— Ha tudom, hogy a nagyságos úr ma érkezik, egy kis előkészülettel fogadom... nincs is elegendő ebéd. A kisasszony miatt akár ne is főzne az ember.

— Nem baj, Madame Therése. Jó lesz, ami van. Hát merre van a kisasszony?

— A kis szalonban!

Carlin egyenesen odament. Az ajtó nyílására a leány olyan hevesen megremegett, hogy Carlin megdöbbenve állt meg.

— Mi ez? — kiáltotta. — Hát mindenki megrémül tőlem? Mi baj, Mary?

— Mister Carlin! — mondta Mary és arcán mosoly jelent meg.

— Maga miatt siettem haza. Martini nagyon aggódik az egészsége miatt és egy kicsit elvisszük Párizs környékére.

— Nem fogok itt maradni? — kérdezte mohón Mary.

— Nem. Keresünk valami erdős vidéket, ahol hamarosan összeszedi magát. Jó lesz? — Igen... nagyon jó!

Carlin a csengő után nyúlt.

— Egy kis meglepetést hoztam, Mary. Majd behozatom a poggyászatot Madame Therése-zel.

Madame Therése azonban nem a piacra rohant, hanem a legközelebbi nyilvános telefonhoz, ahonnan izgatottan telefonált Bernardnak.

— Nagy baj van? Monsieur Carlin hazaérkezett.

Bernard elkáromkodta magát.

— Ez már kellemetlen! Szerencsére Mr. Young még itthon van.

Lecsapta a kagylót és rohant Hiütihez.

— Mister Young, telefonált Madame Therése, hogy Carlin hazaérkezett.

Hiüti sárga arca hamuszürkévé vált és dühroham fogta el.

— De hiszen azt mondták, hogy két hétig távol lesz? Mindjárt ide akartam hozni!

Most aztán lekéstünk! A maga önzése az oka mindennek.

Féktelen dühében mellen ragadta Bernardot és szörnyű erővel megrázta.

— Gazember, — tajtékozott — becsaptál!

Bernard visszanyerte lélekjelenlétét és lerázta a dühöngőt.

— Mister Young, figyelmeztetem, hogy magam is értek az ökölvíváshoz és ebben a házban csak egy gombnyomásomba kerül, hogy alaposan lehűsem a kedvét.

— Miss Amyra megint a kezükben van! — siránkozott Hiüti.

— Ne felejtse el, Mr. Young, hogy a terv első részét mégis csak végrehajtottuk és ezt nem lesz oka megbánni. Ami Miss Amyrát illeti, hát majd későbbben szöketi meg.

Csak nem ijed meg Mister Dubreuilől és Carlintól? Mi ketten ravaszabbak vagyunk. Hiüti arca kissé felderült.

— Hát ez igaz! — mormogta önérzetesen.

(Folytatjuk.)

Hóry László levele

Gyakran gyerekes tréfák súlyos következményekkel járnak. Egy este ismert társaság szórakozott a Margitszigeten. Amikor a szórakozóhelyről kijöttek, megdöbbenve állapították meg, hogy egyik úr 12.000 pengős sportautója, amelybe egy ezerpenzós rádió is be van építve, eltűnt. Perceken belül megtették a feljelentést.

Történt, hogy egy másik társaság, kitűnő csengésű, patinás nevű fiúk és lányok, egy előkelő gellérthegyi villában mulattak. Hajnálban, emelkedett hangulatban, hazafelé indultak. Az elhagyott villanegyedben megpillantottak egy elegáns, hófehér sportautót. Anélkül, hogy az esetleges következményekkel törődtek volna, beleültek, néhányan pedig tolni kezdték lefelé a lejtőn. A kocsi saját súlyától mind nagyobb lendületbe jött, majd vígan száguldozt lefelé a Gellérthegy oldalán. Budán a forgalmas úton egy rendőr útját állta a kocsinak.

— Miért nem égnek a lámpák?

— Jé, hát nem égnek? — csodálkoztak a bentülők.

— Kérem a betélapot!

— Nincs!...

— Hát kié a kocsi?

— Nem tudjuk.

A rendőr jegyzőkönyvébe pillantott.

— Maguk pedig mindannyian velem jönnek a főkapitányságra — szolt vést-írólan. — Még szerencse, hogy ilyen gyorsan elcsíptem a tolvaj urakat.

Heves tiltakozás, magyarázkodás következett. Az igen jónevű fiúk bizonygatták, hogy semmi közük a tolvajláshoz.

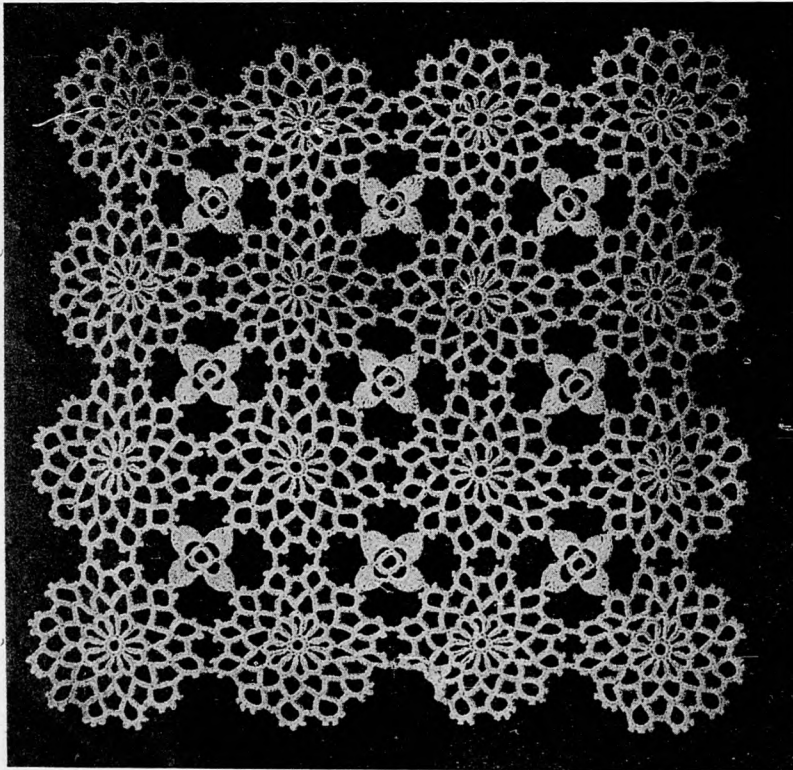
De legény legény a talpán, aki hasonló helyzetben megbizonyítja ártatlanságát.

A főkapitányságon azután kezdődött először a kínos magyarázkodás. Végül is a gyanuba keveredett társaság tagjai a további kellemetlenségek elkerülése céljából kötelezvényt írtak alá 1500 pengőről, amelyből a kocsi tulajdonosa újból megvásárolhatja a leszerelt rádiót és akkumulátort.

Gróf Széchenyi Endre főispán felesége kitűnő festőnő, aki kedvtelésből sok remek képet festett az utóbbi hónapokban. A grófné tíz darab festményt felajánlott jótékony célra.

«**Nyolcvan** süllőt fogott horoggal week-endjén az előkelő házaspár, aki legújabbban a horgászsporthra adta magát» — mesélték a társaságban. A rendkívüli halászszákmány miatt a házaspár anynyi ugratásnak volt kitéve, hogy végül is a következő meghívót küldte szét barátai között: «Pénteken este kilenckor szívesen látunk vacsorára, amikor is a legváltozatosabb halételek kerülnek terítékre. Ezek a falatok abból a 60 darab süllőből készülnek, amelyet nem sikerült a Balatonból kifogni». Tudniillik a 80 halból csak 20 volt igaz. Egyébként a vendégek kitűnő vacsorát kaptak.

Drámai akkordokkal végződött egy szépen indult románc. Egyik nagy külföldi érdekelttség vállalatnál volt alkalmazásban egy nem mindennapi szépségű, vörös leány, akinek meghódításáért a férfi alkalmazottak nagyrésze a modern támadás-technika minden fortélyát latba vetette. Végül egy fiatal mérnök került ki győztesen. Ebből kellemetlen viták támadtak, melyeknek az lett a szomorú befejezése, hogy a férfit elhelyezték egyik vidéki érdekeltséghez, a leányt pedig, akiről kiderült, hogy nem magyar állampolgár, kiutasították a fővárosból.

Horgolt terítő. Terv.: Kozocsa Mihályné

Léírása kézimunkarovatunkban

HÁZTARTÁS

Vagdalékkal töltött felsál. Sertéshúst ledarálunk, teszünk bele bőven finomra vágott hagymát, kevés fokhagymát, sót, borst és egy egész tojást. A felsált vékonyra kiverjük, a tölteléket közepére tesszük, a felsált ráhajtuk és zsineggel összecsuvarjuk, minden oldalát pirosra megsütjük. Mikor megsült, a zsineget levesszük róla, vékony szeletekre vágjuk.

Borjúnylev. Egy borjúnylevet főzzünk meg sós vízben, ¼ órai főzés után vegyük ki a léből és húzzuk le a bőrét, visszatesszük a vízbe és puhára főzzük, körülbelül 1 óráig. Azután vágjuk fel, nem nagyon vékony darabokra, sózzuk kissé meg, azután mártuszt lisztbe és tojásba. Egy lábosba kevés zsírt forrósítunk és süssük gyorsan benne a szeleteket pirosra.

Borjúszelet olasz módra. Borjúszeletet vékonyra kiverünk, megsózzuk, forró zsírban hirtelen kisütjük és utána a következő mártásba pároljuk: vajjal világos rántást készítünk, finomra vágott zöldséget teszünk bele. Felengedjük vízzel és bele teszünk 10 dkg apró kockára vágott magyar sonkát; 10 dkg gombát vékony szeletre vágva, egy pár szem mazsolát, sót, kevés cukrot és citrom levét ízlés szerint, felforraltjuk és a szeleteket puhára pároljuk benne.

Új burgonya bánati módra. A burgonyát apró kockára vágjuk, mint a burgonya-leveshez, egy lábosban, ha van libászir (azzal ízletesebb) tesszük a tűzre, 3 új hagymát finomra összevágva és jócskán zöldséget teszünk bele, szintén finomra vágva, a zsírban csak egy keveset pároljuk, bele tesszük a burgonyát és ráöntünk tejet, hogy félig legyen a burgonya tejszen. Sót ízlés szerint adunk bele és lassú tűz mellett, fedő alatt sűtjük, míg a tej elfő és a burgonya puha.

Majonéz. 3 tojás sárgáját tálba teszünk, fél citrom leve, kevés só, 1 kávéskanál cukor, a habverővel jól felverni és 1 deci finom olajat cepepenként hozzá keverni, folytonos keverés mellett. Ebből használunk egy keveset a töltött gombára, a többi átalakítjuk tartárrá. Jön hozzá 1 kávéskanál mustár, meg egy kis cukor, ízlés szerint és 2 deci tejfel és 1 deci félig felvert tejszín.

Tésztareceptek

Omlós torta. Tálba tegyünk 12 dkg finom lisztet, 12 dkg friss vajot, a vaját liszttel jól kavargatni el habosra, azután tegyünk bele nyolc tojás sárgáját és 12 dkg cukorport, 12 dkg hámozott és apróra tört mandulát, 1 citrom levét és héját reszelve; végül a 8 tojás fehérjét habbá verve keverjük a tésztába. Egy kisebb tepsi kenjünk meg vajjal, lisztezzük, öntsük bele a tésztát; egyenlő, de kissé erősebb meleg sütőben süssük. Ha kihűlt, ketté vágjuk, ízzel kenjük meg és csokoládéjéggel vonjuk be.

Eperkosár. Omlós, vajas tésztát készítünk, apró kis formákat kibélelünk vele, ne nagyon vastagon legyen a tészta benne. Ha megsült, kivesszük és tejszínhabos számozással, eperrel, vagy málnával töltjük meg, a tetejét lectukrozzuk.

Diókrém torta. 6 tojás sárgáját 3 kanál cukorral elkeverünk, adunk hozzá két sze-

let puhított csokoládét, 3 kanál lisztet és a 6 tojás habját, formába kisütjük. Töltelék: 10 dkg diót ledarálva, kevés tejet, 10 dkg vaníliás cukrot és 10 dkg vajot keverjük jól el és a tortát evvel a krémmel töltjük.

Befőzés

Zöld dió. Gyenge zöld diót kötötüvel sűrűn szurkáljunk meg, rakjuk üvegekbe, öntsünk rá annyi vizet, hogy ellepje. Tegyük kamrába és 21 napon át minden nap friss vizet öntsünk rá. Feleannyi súlyú cukrot veszünk, mint a dió súlya, szirupot főzünk belőle, a diót beletesszük és félóraig együtt főzzük. A tűzről elvéve, hűlni hagyjuk. Három napon át megismételjük. A szirupba tehetünk pár szem szegfűszeget. Harmadszori átfőzés után üvegekbe tesszük, a szirupot ráöntjük, lekötjük és elteszük.

Ribizli-zselé nyersen. Egy kg cukrot víz nélkül egy lábosban tűzhelyen annyira felforrósítunk, hogy majdnem olvadjon. Egy liter átpasszirozott ribizlilevet ráöntünk, a tűzről elvesszük és 20 percig folyton kavargatjuk. Üvegekbe tesszük és lekötjük. Szép átlátszó és kocsonyászerű.

Eper- és ribizkenedv, fagyaltknak és krémekhez. Epret vagy ribizkét porcellán-tálba állított szitán átpasszirozunk. A levét tiszta kis üvegekbe öntjük, bedugaszoljuk és jó sok újságpapírba csomagolva szénaközé ágyazva fazékba rakjuk, vizet öntünk rá és ruhával betakarjuk. Másnap az üvegeket a vízből kiszedjük és a dugókat szurokkal vonjuk be.

Egres mártásnak. A megtisztított egrest üvegekbe rakjuk s gyengén cukros, hideg szirupot öntünk rá (1 liter vízhez 30 dg cukor). Tetejére szalicilt teszünk, légmentesen lezárjuk, 20–25 percig gőzöljük.

Sóska eltevése. A gyöngye, friss sóskát megtisztítva és jól megmosva, víz nélkül egész sűrűre befőzzük. Üvegekbe öntjük és ha kihűlt, ujnyi zsírt öntünk a tetejére. Pergamenttel jól erősen lekötjük.

Eper cukorban. A kiválóatott nagyszemű, érett, de nem túlpuha, megmosott epret szitára rakjuk. Ha megszikkadt, egy tálban lerakjuk: egy sor porcukor, egy sor eper, míg a mennyiség tart. A tálal költve, meleg helyen állni hagyjuk addig, míg a cukor elolvad. Aztán a felolvadt cukrot leöntjük az eperről és felforraltjuk. Ha jól forr, habtalantjuk s a tálban maradt epret a forró sziruppal leforrázzuk. Ha kezd hűlni, a szirupot újra letöltjük az eperről s felforraltjuk, majd ismét leforrázzuk az epret. Ezt az eljárást háromszor ismételjük, hogy a szirup egész vastagra főjjön be. Üvegekbe téve, lekötve 8–10 percig gőzöljük.

ÁRA 7.80 P.-TÓL 14.80 P.-IG
EGYEDÜLI ÁRUSÍTÓJA:

Idei ujdonságaink szebbek, mint valaha!

É T R E N D

1940 JUNIUS 11-TŐL JUNIUS 20-IG

- KEDD:** Ebéd: zöldborsóleves, töltött felsálzelet, sóskafőzelék, túróslepeny. **Vacsora:** velőrántva, újbungonya, saláta, eper cukorral.
- SZERDA:** Ebéd: tyúklevés, főttbús, sóskamártás, petrezselymes burgonya, cseresznyeérés. **Vacsora:** turo, tejfel snidlinggel és retekkel, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK:** Ebéd: spárgaleves, kirántott sertéskaraj, kalarábhéfozelék, leveles vajaskifli. **Vacsora:** kávé, vajkenyer, vegyes sajt, retek, gyümölcs.
- PÉNTEK:** Ebéd: halikraleves, sajtos makaróni. **Vacsora:** halpaprikás burgonyával, sajt, gyümölcs.
- SZOMBAT:** Ebéd: pöréleves, zöldborsós becsniált, aranygaluska borsodóval. **Vacsora:** rakott spárga, párisi, körített liptói, retek, gyümölcs.
- VASÁRNAP:** Ebéd: barnaleves apró zsemlyegombóccal, fiatal liba, sült burgonya, uborkasaláta, rolád eper tejszínnel töltve. **Vacsora:** hideg hús, vegyes saláta, vaj, gyümölcs.
- HÉTFŐ:** Ebéd: burgonyaleves, túrós-gombóc, gyümölcs. **Vacsora:** birkapaprikás csipetkével, gyümölcs.
- KEDD:** Ebéd: gombaleves, töltött borjúmell, tökfőzelék, egreslepeny. **Vacsora:** pirított borjúmáj, párolt burgonya, fejjesaláta, gyümölcs.
- SZERDA:** Ebéd: zöldségleves, hirtelen sült rostélyos, zöldborsófozelék, mágyarakas. **Vacsora:** szalámi, körített liptói, sajt, retek, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK:** Ebéd: sóskaleves, töltött kalarábhé, turo palacsinta. **Vacsora:** rakott spárga, velőkroket, öntött saláta, gyümölcs.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

KERTKULTÚRA

Irja SZILÁGYI JÓZSEF Budapest székesfőváros kertészeti allagazgatója

A sűrűn vetett gyökérszöszöngyfeléket esős időben ritkítsuk meg, a bent maradókat meg ne laztítsuk, petrezselvény-sárgarépánál egy hüvelyknyi távolságot hagyjunk. Ha még mindig szükségesnek látszik a ritkítás, később ismét megritkítjuk, az ilyenkor kiszedett zöldséget fogyasztásra felhasználjuk. Idejében lássunk hozzá a gyomirtáshoz, kapáláshoz, ez utóbbi a talaj nedvességtartalmát is biztosítja. A trágyaigényes zöldségfélék talaját kiültetés előtt kellőképpen megrágyázzuk, hogy az ültetéskor erre ne legyen gondunk. Kiültetjük a korai káposztaféléket, a paprikát, paradicsomot, zöldséggyümölcsöt. A késői káposztafélék kiültetését is most végezzük. Ugyancsak kiültethetjük már a gumós- és halványító zellert is. Ismétellen vetünk babot, hónapos-, nyári-, téliretket, salátát. A saláta ültetésére mindig legyen palántánk, hogy a kiültetés 2-3 hetenként megismételhesük.

A virágoskertben állandó helyére vetjük a gyorsan fejlődő virágok magvait, kikéleség öntözzük, megkezdjük az érzékenyebb virágok kiültetését, előzetesen hozzászoktatjuk a levegőhöz és napfényhez a növényeket. A sűrűn kelő virágok ritkítását elvégezzük, a foltokat a kiszedett palántákkal pótoljuk.

A díszkert ékessége az évelőnövények, amelyeket a nekik megfelelő helyre, napárnyékra, nedves vagy száraz helyre ültessünk, mert csak így fejlődnek szépen. Az őszibarackot és a mandulát már nem szabad bordólével vagy arzéntartalmú folyadékkal permetezni, gombák ellen negyedszázalékos kénartalmú szerekkel védekezhetünk. A levéltetvek elleni védekezés akkor kezdődik, amikor az első levéltetvet észrevettük. Ellenük 100 liter vízbe 50 gramm nyersnikotint és fél kg. kenőszappan keveréket használjuk. A nyersnikotint mindenféle permetező lébe keverhetjük, de ebben az esetben 100 gr.-ot számítunk 1 hl. vízre. A baromfiak ilyenkor még nem tesznek kárt a gyümölcsökben, eresszük be kora reggel őket és rázzuk meg a fákat, hogy a különféle virág- és bundásbogarak összeszedhessék. A tavalyi madárfészkek leszedésével helyet biztosítunk az éneklő madaraknak új fészkek létesítésére, mert a régi fészkekbe nem költönek, hanem mindig újakat építenek. Egyetlen cinkepár, ha évente kétszer költethet, egy termésideő alatt másfél mázsa hernyót, rovarot pusztít el, munkájukat felér egész évi védekezéssel.

A Jézus Szive

Népleányai Társasága vezetése alatt álló Gazdasági Leányiskola Pécelen varrást, főzést, baromfitenyésztést, kertészetet tanít. Öntudatos, buzgó katolikus szellemben nevel. Úgyes háziasszonyokat képez, akik amellett egy-egy szakmában olyan szak tudásra is szert tehetnek, amelynek segítségével kenyeret kereshetnek. Nemcsak termelni tanít, de a termelt dolgok értékesítését is, elméleti és gyakorlati oktatással, nagy súlyt helyezve az üzleti érzék kifejlesztésére.

Tájékoztatót szívesen küld választélyneg ellenében az iskola vezetőségére:

PÉCEL, SZILÁGYI-TÉR 1. SZÁM

Szerkesztői üzenetek

Gimnazista leány. Meghatott az Ön őszinte lelkesedéstől áthatott, rajongó szeretete, amely úgy árad leveléből, mint a frissen nyílt róza finom illata. Köszönjük, hogy a «legjobb, legszebb osztályzatot» jegyezte be noteszébe lapunkról. K. Rác Ida költeményei méltók az Ön külön elismerésére is. Gratuláló kézszerítését örömmel tolmácsoljuk az írónak. Az a vágya, hogy hasonló szép, meleg verseket írjon, reméljük, sikerülni fog. Egyelőre kísérje figyelemmel. Az a kivételes intelligencia, ami az Ön verseinek értéke, még nem avathatja versé a verset, mert nem tudja éreztetni érzéseit. De ezt nem is kívánhatjuk az Ön korában. Ezért is dicséretet érdemel.

Animus. Nehéz téma. Nem tudott megbirkózni vele.

Üde, bársonyos

arcot varázzsol a

Földes Margit-crème

Kérjük kedves előfizetőinket, szíveskedjenek az előfizetési díjjal egyidejűleg, az esetleges könyvajándék továbbítására, 20 fillér portóköltiséget is küldeni, vagy aki ezt elmulasztotta, külön levélben, bélyegben kérjük pótolni, mert a könyvajándékot addig nem továbbíthatjuk senkinek, míg a portóköltiség kiadóhivatallunkba be nem érkezik.

Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal.

ÁGYTOLL-PEHELY

Fehér fosztot libatollal kilónként 3.20 P-ért, egy jobb minőségűt 4.— P-ért szállít 5 kilós csomagokban, bérmentve, utánvétellel

Rosner Gyula ÁGYTOLLÜZEME Kiskunfélegyháza.

„Hogyan készül a jó kávé?” Mi sem természetesebb, mint hogy a jó kávéfőzés első követelménye a válogatott minőségű pörköltkáv, legyen az babakávé, vagy akár főfajta malátakávé. De, amint a leves is kívánja a sőt, éppen úgy ajánlatos a jó kávéanyagot FRANCK kávéüzemével együtt elkészíteni. Végül hozzájárul a kávé kiválóságához az is, ha gondnal és szeretettel főzzük. Csak akkor lesz a kávé zamatos, finoman illatozó és aranyosbarna színű!

A mai naptól június hó 30-ig lapunk minden előfizetőjét kedvezményes árú arcópálásban és kozmetikai kezelésben részesíti: FOLDESÉ «JUNO» KOZMETIKAI INTÉZETE, Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is. Biztos hatású szépítőszerek.

MIT KERES A TEMETŐBEN... Az anyának a gyermeke mellett a helye — ezt tudta és mégis elszaladt, haza az édesanyjához — aki bölcsen és okosan meghallgatta panaszát, vele sírt, összeborult a két könnyűtől ázott arc és az erősebb, az édesanyja lecsokolta könnyeit és visszakísérte kicsi lányához, aki nélkül úgysem tudott volna egy éjszakát sem átaludni. Az ura az ön könnyébségére és ezért szerencsére nem volt otthon, ha nem akarja, sohasem tudja meg ezt a gondolatát. Elmenni könnyű, visszatérni ne-

hezebb, mert egy élet ad fel. Az urával, ha már szöbakerült, szenvedélyesebb kitörés nélkül intézte el ezt az ügyet. A gyöngöseség férfitulajdonság s ha kiderül, nem simul el a feleséggel való kibéküléssel. Sokáig fejük felett lebeg, mint fenyegető veszély. De nem hisszük, hogy a bűnhődés ne hatott volna red javítólag, mert ő is alaposan megérezte magát. Nem lesz kedve újból beleharapni a tiltott almába. Tudjon és merjen egy kissé szigorú lenni hozzá. A férfjer respektálják az energikus asszonyt. Főként, ha egyszer már rossz jut tettek a tüzre és rajtacsipték. A házasságban sokszor előről kell kezdeni mindent a gyermekért.

Mathias Angora fonal

Kötés, horgolás, szabásminták díjtalanul. Angora-pulloverek 25 P-től. V., Dorottya-u. 9. félel.

Végzet, vagy Isten? „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját!” — üzeni a lelkünk a megpróbáltatás, kétkedés és ellankadás nehéz tusáinak legyőzésére, mert aki jót vet: az jót arat, aki rosszat vet: rosszat arat. Itt áll a példa ön előtt, amiből lemérheti a kísértő bűn hatalmát. Önöknek kell segíteni, hogy kiszabadítsák és megmentsék. Ne taszítsák el maguktól, mert a züllésbe és romlásba taszítják. Jóban és rosszban mellette kell álljanak és segítsék talpraállni. Tűró szeretet emeli az ember lelkét Istenhez s a jóság nincs önmegtágadás nélkül. A gyermek ítélete ne legyen kemény és ne legyen engesztelhetetlen még a felháborodás izgatott pillanatában sem. És zengjen az égi figyelmeztetés visszhangja százaszoroson: „Ne ítéljünk, hogy ne ítéltsünk!” Cselekedjen úgy, hogy a lelke nyugodtan hagyassa jóvá s minden tettét a gyermek halála, jósága irányítsa. Ha ön elfordul tőle és könyörtelen ridegséggel elzárja előle gyermeki szívének ragaszkodó szeretetét, mit kaphat az idegenektől, akiket nem fűz hozzá az élet összetartó, soha el nem szakítható fonala? Ne foglalkozzék azzal a gondolattal sem, hogy állásától megváljon. Ezzel nem oldan meg, sőt jobban összekuszálna a dolgokat. Bizza szüleiére az elintézés. Önre semmiképpen sem tartozik s az volna a leghelyesebb, ha nem is venne tudomást semmiről. A gyermek mentőangyali hivatása kibékíteni a szülőket, megfogni a kezüket és kéz a kézben visszalépni a szeretet útjára, melyről egyikük lába lecsúszott.

„Ere dolgon ki naponta kispéznél!!”

megyen részletre

GÁZ

hűtőszekrenyt

megbóza a romlástól élelmiszertől

SÁRIKÁNAK. *Drága, melegszívű kislány, igazán szüksége van a maga tiszta érzésének biztatásunkra, hogy ne féljen, ne aggodalmaskodjon és ne remegjen a jövőért, amely még messzimezzsi, valahol a szivárványos ég tulsó oldalán készül felbukkanni? Hiszen a maga szíve olyan makulátlan, mint az arany: fényes és ragyogó. Ebből lesz a foglalatla majd a boldogságuknak. Szóhoz juthat ebben a tündéri valóságban más valami is a szerelmen, a szereteten kívül? Nem! Ha jólesik, hogy egy kicsit megkínózzák magukat, ám legyen, ettől még édesebbé és boldogabbá forrósodik a szívük. Gyönyörű, szívjájdító fiataltság lehet ily krózusai módon gazdag és pazarló, akik horoszkóppal vizsgálják a szívüket és keresik rajta a szenvedés titkokzatost foltját. Sáríka, én nem tiltom el magukat attól sem, hogy könnyek között fekdjenek s csak az álom szabadítsa meg a bánattól szívüket. Még jó pár évet kell várjanak, míg egymás szívén srhatják el mégegyszer, s remélem, hogy akkor utoljára, a mult keserveit, de ezt a bánatot kívánom minden szerelmes ifjúnak és szerelmes kislánynak, akik úgy termelik ki szívük jájdalmát, mint az élő kagyló igaz gyöngyét. Arra való az ember tizenhat-éves szíve, hogy fájjon. A jájdalom megedzi az életre, amikor majd nem jájdulhat fel minden ütésre, amit kap, s amit senki el nem kerülhet a földi életben. De most arra ki gondol? Nagyobb gond, hogy hitessük el ezzel a rakoncátlan kis szívvel, hogy a szeretett jóvendőbeli olyan gazdag, hogy a szerelmüket a nyomorult szegénység, mint galád ellenség, nem fenyegetheti megsemmisítéssel. Aki mást állít — nem mond valót, vagy nem ismeri a szerelm lélektanát, nem ismeri hatalmát. Önmagukban, a szívükben kellene kételkedjenek, ha nem mernek hínni benne s félve gondolnak olyan lehetőségre, ami megsemmisíthetné és elszakíthatná egymástól. Ez nem következhet be már azért sem, mert maguk ketten, illetve hárman megakadályozzák. Ugy-e, meg fogják akadályozni?*

Üdit, szépít, fiatalít a világhírű Földes Margit-crème.

HAJNAL. *Egy szál virágot küld, hogy kössük hozzá ahhoz a gyönyörű csokorhoz, amelyet hűséges előfizetőink szeretete tesz az íróasztalunkra. Köszönjük a drága biztatást. Köszönjük a gondjainkban való osztózást. Köszönjük azt a lelkes propagandát, amivel jutalmazza munkánkat. Engedje meg, hogy egy üveg kölnivel, vagy egy-egy értékes könyppel is viszonzhassuk minden alkalommal eredményes járadozását.*

N. Erzsébet. *Nehéz meggyőzni az olyan makacs és konok embert, mint az Ön férje, kedves Asszonyom. Az ilyen típus inkább török, de nem hajlik. Hogy Ön nem tud alkalmazkodni hozzá, emiatt olyan súlyos harcok, surlódások keletkezhetnek Önök között, aminek következményei kiszámíthatatlanok. Nem akarhatja elviselhetlenné tenni az életüket. A dac megmerevíti a szívet és hajlíthatatlanná keményíti a simogató kezét. Az asszony szíve ne legyen acélból, se márványból. Puhán és szelíden simuljon a kemény férfimellre és enyhítse meg, békítse ki, csendesítse le a háborgó vulkánt. Ez az igazi asszonyi hivatás és ezt ajánlom Önnek is, az igazi feleségnek.*

NEFELEJTÉS. *A legtapintatosabb és legjobb indulatú emberrel is megtörténik, hogy könnyelműen kiszalad a száján valami megfontolatlan éles megjegyzés, amivel olyan valakit bánt meg, akít becsül és barátjának tart. Pedig ezeket a rossz szándéktól ment töpiseket mégsem lehet eltávolítani annak a lelkéből, akinek tudomására jutott a hátamegetti, rovására tett megjegyzés. Rendesen keserű és bizalmatlan érzést ébreszt és a barátság megszűnik az lenni, amire építeni lehet. Ne foglalkozzon a dologgal, hagyja, merüljön el a feledésbe. Sajnos, vége a barátságának, nyílt ellenségeskedés nélkül is.*

Zörgő kelengye fogalom.

Bécs. *1. A fordítónak meg kell állapodni az íróval a lefordítandó művére vonatkozólag és a tanticémre, amit neki juttatni köteles, ha akár könyvben, akár hírlapban, akár színpadi előadás útján nyilvánosság elé kerül. 2. Nagyméltóságú titulus illeti meg. Így kell megszólítani, ha levélben keresi meg.*

MARGARÉTA. *Örülünk, hogy könyvajándékunkkal örömet szerezhettünk és könyvtárát gyarapíthatjuk az értékes könyvekkel. Köszönjük azt is, hogy olyan lelkes híve lapunknak és több ismerősétől kapott ígéretet lapunk előfizetésére. Nem felejttem el, hogy Ön is a lelkes rádióhallgatókkal várja a vasárnapi rádiókrónikámat. Köszönettel gondolok a balatonfürediekre.*

Elmegyek, elmegyek jó messzire. *Szép és nehéz hivatást választott. A jó Isten meg fogja áldani azért, hogy olyan jó azokhoz a szerencsétlenekhez. Talán nem is tehetnek róla, hogy idáig sülyyedtek. A nyomorúság magában mentőkörülmény. El kellett kényszerítse magát az alkohol mámorával, hogy ne lássa azoknak szenvedését, akik az ő életéből valók. Az Ön önfeláldozó segítségével kiemeli és visszatéríti a rendes életre. Már ezért is rendkívüli, amit értük tett.*

1937-ben ünnepelte az ország szerete lemeri putnokai m. kir. gazdasági lelo leánynevelő-intézet fennállásának 25 esztendősi jubileumát. A zóla napról napra mindinkább növekedik e nagyzásabú intézet tekintélye. Ez nem is olyan csodálatos, ha meggondoljuk, hogy ennek az intézetnek egyik növendéke a budapesti országos háziasszonyverseny alkalmával az első, egy másik növendéke pedig az 1937. évi párisi nemzetközi háziasszonyversenyen a dícsőremlémtő második díjat nyerte el.

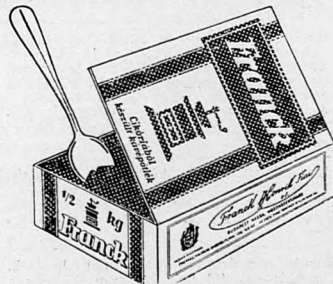
Milyen szeretettel és mennyi

gondal tanulják ezek a leánykák az ételek elkészítését. Erőleveseket és sülteteket készítenek, de emellett pompás kávét is főznek. A jó kávéfőzéshez azonban kettő kívánatos: először a megbízható kávéanyag és pedig babakávé vagy jófajta malátakávé, másodsor az olyan kiváló kávéízesítő, mint a **Frack-kávépótlék**.

Ezt a „Cichorium intybus“ gyökereiből készíjtjük, melyet Sopron és Moson vármegyékben termeltetünk. E nemes növényt tehát hazánk földjének ősi ereje és a nap áldó sugara táplálja. A modern gyártási technika teszi viszont lehetővé, hogy a táplálkozás szolgálatába állíthatjuk mint **Frack-kávépótlékot**. Ez fokozza a kávéital zamatát és illatát, valamint szép, aranyosbarna színét. Ez az, amit a jó kávéitalban szeretünk.

A megbízhatóság ismertetőjele!

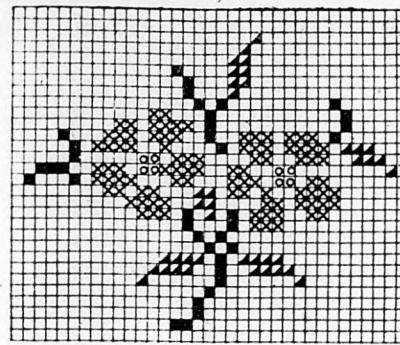

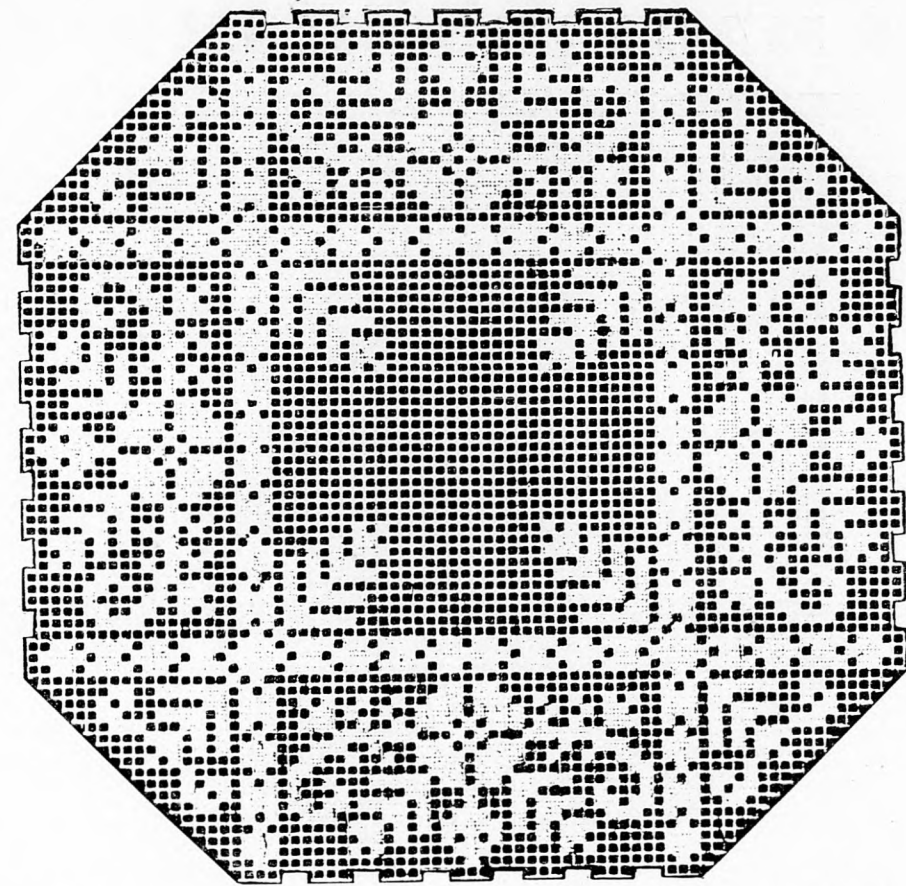
A Magyar Nők Lapja 1940. évi június havi kézimunkamelléklete

(Állandó havi melléklet)

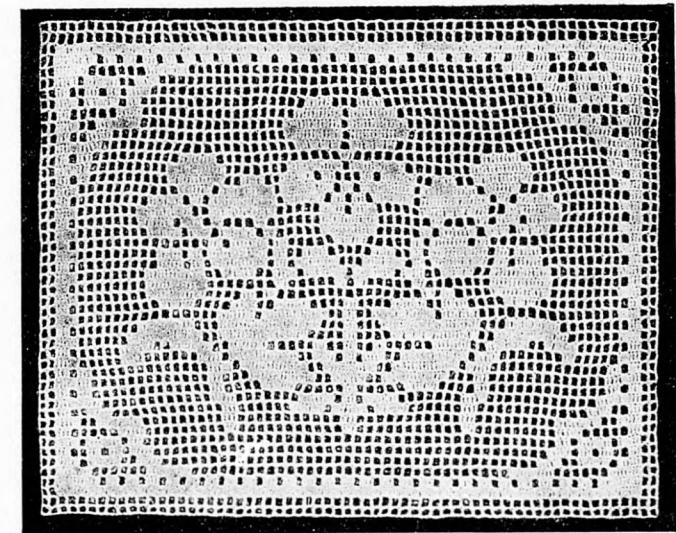
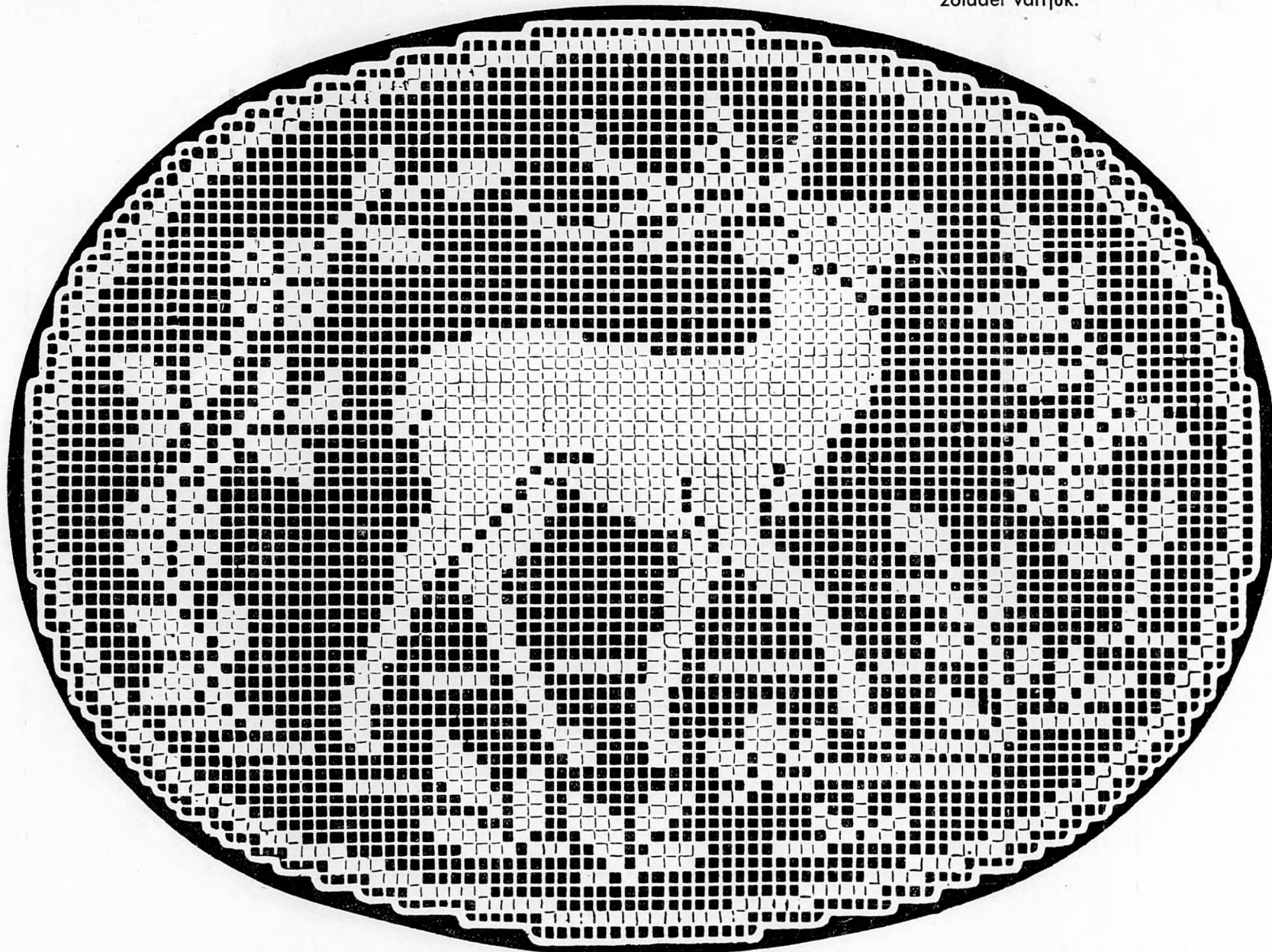
Mindennemű kézimunka és hozzávaló anyag
beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Teréz-krt. 6

2. Keresztöltéses minta, gyermek-
ruhácskák és kötények díszítésére.
A virágokat késsel, vagy rózsaszínnel, a leveleket és szárat
zölddel varrjuk.

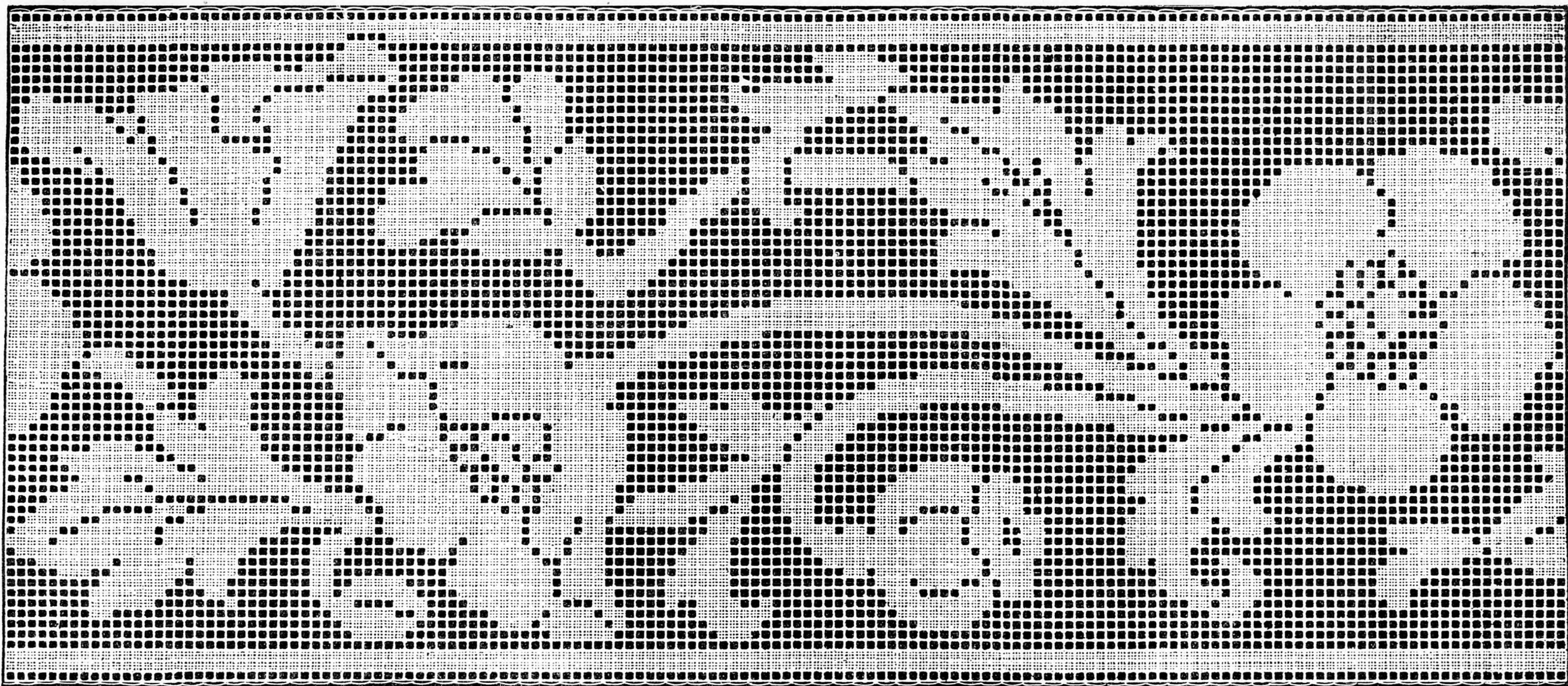

3. Rece-terítőcske. 74 kocka átmérőjű. Készíthető kisebb vagy nagyobb koc-
kákkal, amint az asztal mérete kívánja. Kisebb kockákkal készítve, fotójre
is használhatjuk. Horgolva is készíthető 8-as, 10-es vagy 12-es gyöngy-
fonálból.

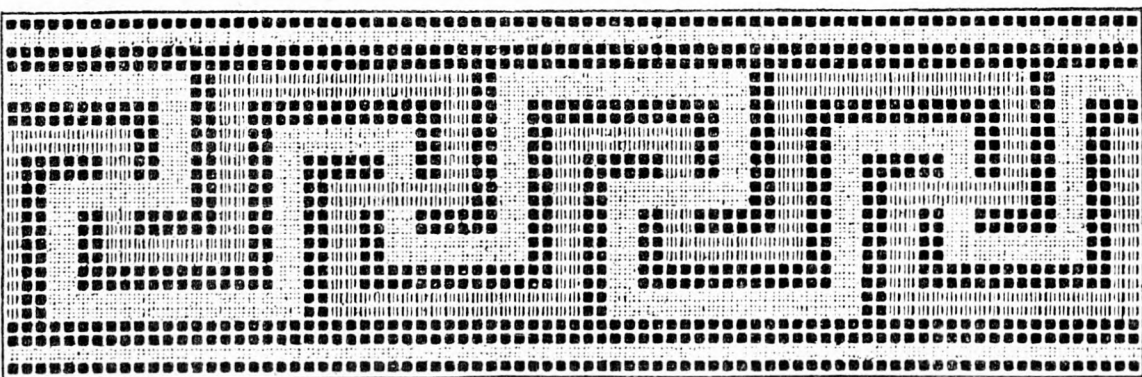

4. Horgolt tálcaterítő. Készítéséhez 40-es horgoló cérnát
használunk. E mintával díványpárnát is készíthetünk.
Alája ízlés szerinti színű selymet használunk.

1. Filé vagy horgoltmotív függöny díszítésére. 69×90 kocka. 5 m/m-es kockákkal készítve 34×45 cm. méretű lesz. Horgolásához 8-as gyöngy-
fonalat használunk. 1 motring 5 deka, ára P 1.30.

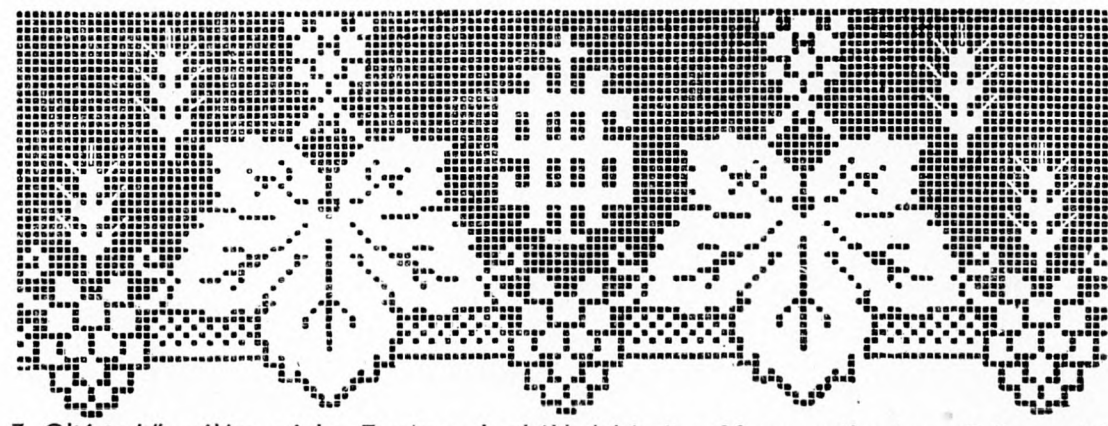

5. Virágos betét, függönybe, vagy abroszba igen alkalmas. A betét szélessége 65 kocka — $\frac{1}{2}$ cm. kockákkal készítve 32 cm. széles lesz. Horgolással készítve 8-as vagy 10-es gyöngyfonalat használunk hozzá. Megrendelhető rece készítéssel, készen is. 1 méter ára P 9.50.

6. Rece-betét függönyök és terítők díszítésére.

A
MUL KÉZIMUNKA-
BOLTJA
(VI., TERÉZ-KORÚT 6. sz.)
SZERETTEL VÁRJA
E LAP KEDVES
ELŐFIZETŐIT.

7. Oltárterítő szélére csipke. 7 m/m-es kockákkal készítve 36 cm. széles lesz. Teljesen készen recének készítve métere P 7.50. Horgoláshoz 80-as számú horgolócérnát használunk.

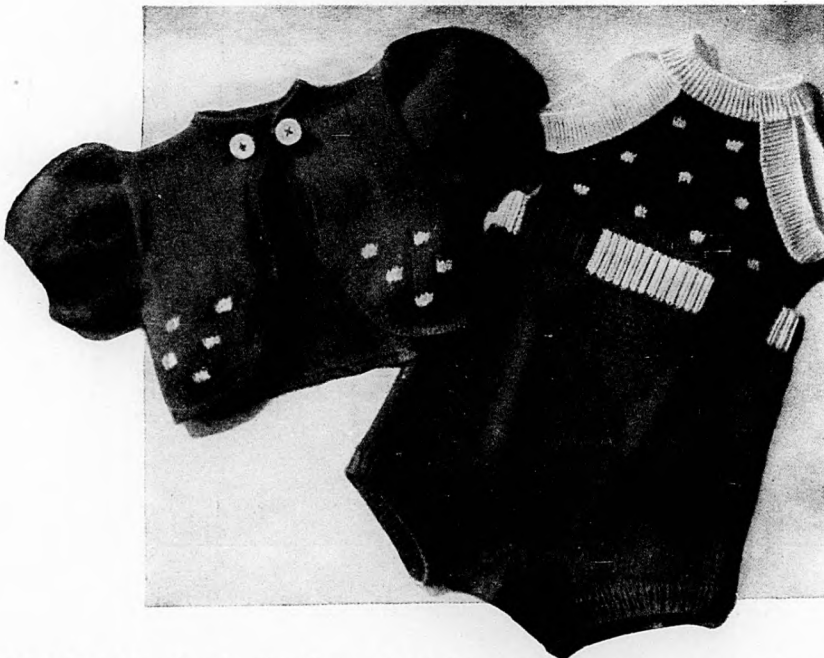

Kötött gallér kámszával, 1—2 éves gyerekek részére.
Leírása kézimunkarovatunkban

Asztalterítő. Leírása kézimunkarovatunkban

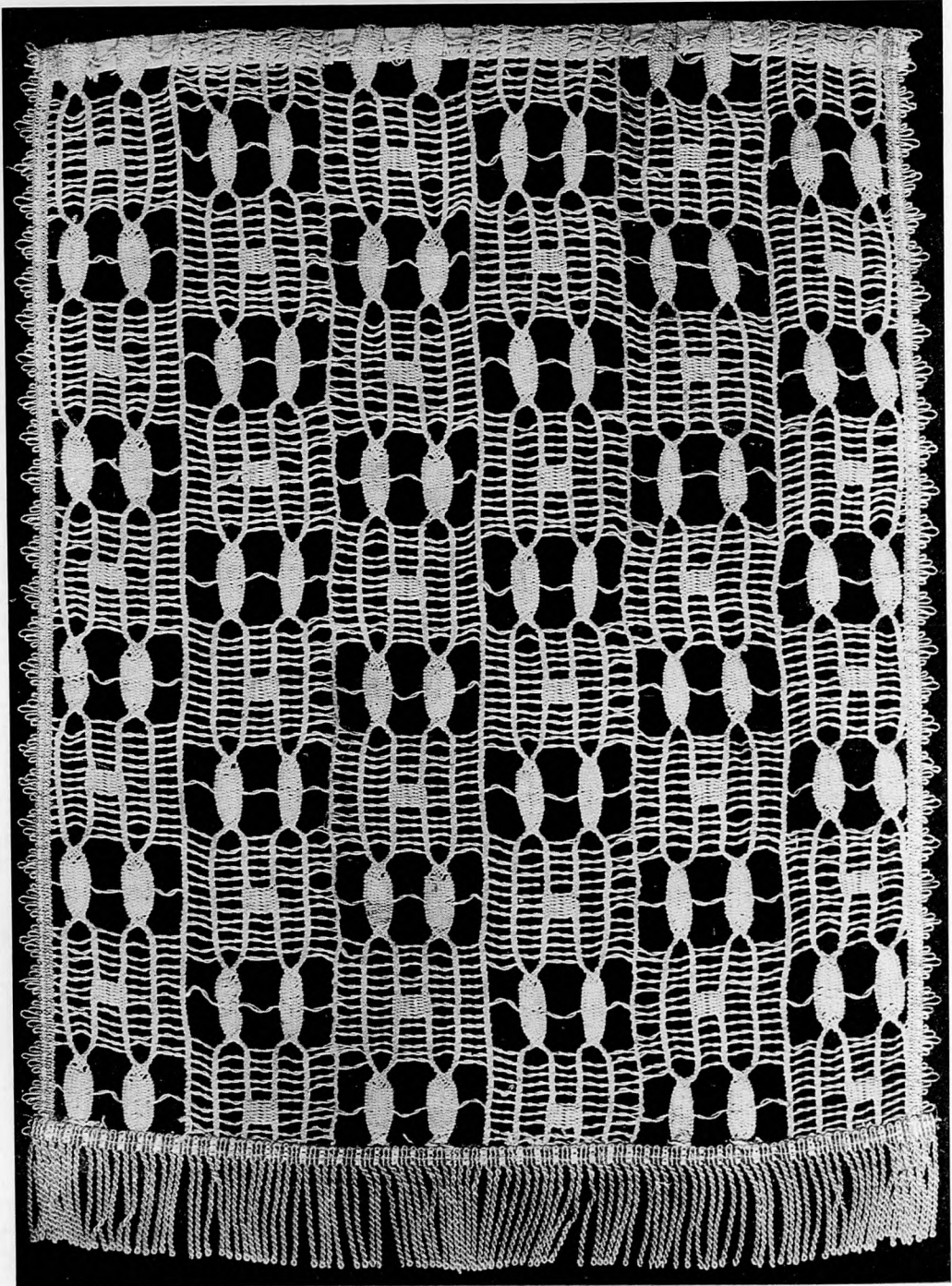
Előnyomda, tervek,
kész és megkezdett kézi-
munkák, függönyök,
fonalak beszerzési helye
M U L Kézimunkabolt,
Budapest, Teréz-krt. 6
Telefonszám: 12-13-19

Kötött játszórúha és kiskabát. Leírása kézimunkarovatunkban

MAGYAR NŐK LAPJA

Csipke sztórfüggöny. Leírása kézimunkarovatunkban